

BİNBİR ROMAN

Cilt: 9 - Sayı: 209 - 25 Kuruş

14 - Mayıs - Çarşamba - 1952

ESRARIN ÇOCUĞU

LEON.. BU HAKARETİ NASIL KABUL EDİ-
YORSUN? BU SÜMSÜK HASEDİNDEN
ELBİSEYİ YIRTSINDA SEN HÂLÂ SUS
ÖYLE Mİ?

BAYAN BAĞIRMA YIN
BURASI UMUMİ BİR
YER...

DİREKTÖR SUZANLA RİTANIN KOLLARI-
NA GİREREK ONLARI İÇ SALONA GÖTÜR-
DÜ.

GELİN
ŞURAYA
GİDELİM.

UMUMİ YER FİLAN BANA
VİZ GELİR. TAZMİNAT
İSTERİM. BU KÜSTAHİ
DERHAL İSİNDEN ATMALI.
SİNİZ. ALACAKIM BİR ELBİ-
SEYİ KASDEN YIRTTI
BANA DA DELİ DEDİ.

RİTA
SAKIN
OL..

ZOR SÂKİN
OLURUM. ŞİMDİYE KÂ.
DAR KİMSE BANA DELİ
DEMEDİ DE BU MENDEBUR
MU DİYECEK.. BEN ARTISTİM
MU DİYECEK.. BEN ARTİSTİM
ARTİST.. BAK HÂLÂ GÜLÜM..
SEYERЕК ALAY EDİYOR

GÜLÜM
SAHNELER KAR-
ŞISINDA BEN
HER ZAMAN
GÜLÜMSERİM.

ALÇAK KEPAZE.. BU İKİ ER-
KEK TE BENİ KORUMUYOR.
SENİN AĞZININ PAYINI BEN
VEREYİM DE GÖR.

BIRAKIN
BENİ..

ÇOK RİCA
EDERİM BA-
YAN.. KENDİNİ-
ZE GELİN..

ASK İHTİRASTIR

ARADAN GÜNLER VE AYLAR GEÇTİ.
LARRİ HER SABAH TELEFONLA JORJİNANIN
HATIRINI SORMAYI İHMAL
ETMİYORDU.

31/

SANA KARŞI
BESLEDİĞİM HİS
LERİ BİLİYORSUN. SENİ
TANIDIĞIM İLK GÜNDENBE
Rİ SEVİYORUM. KARIM
OLUR MUSUN?

VALLAHİ LAR-
Rİ.. DÜŞÜNCE
VE KARARLARI-
MIN İSABETİN-
DEN EMİN DE-
ĞİLİM. BİRAZ
VAKİT GEÇSİN..
HELBET KARAR
VERİRİM..

209/

LARRİNİN BU YAKIN ALÂKASI JORJİNANIN
ÜZÜN TÛSÜNÜ AZALTİYORDU.

MERHABA LARRİ..
İYİYİM.. AYNI YERDE
BULUSALIM. HAYDİ
CANIM HOŞÇA KAL

JORJİNAYLA LARRİ
HAFTADA İKİ DEFA AYNI
PARKTA BULUŞUYORLARDI.

AFFEDERSİN LARRİ..
SECİKTİM. SENİ BEK-
LETİM
ZİYANİ YOK.. GELDİN YA..

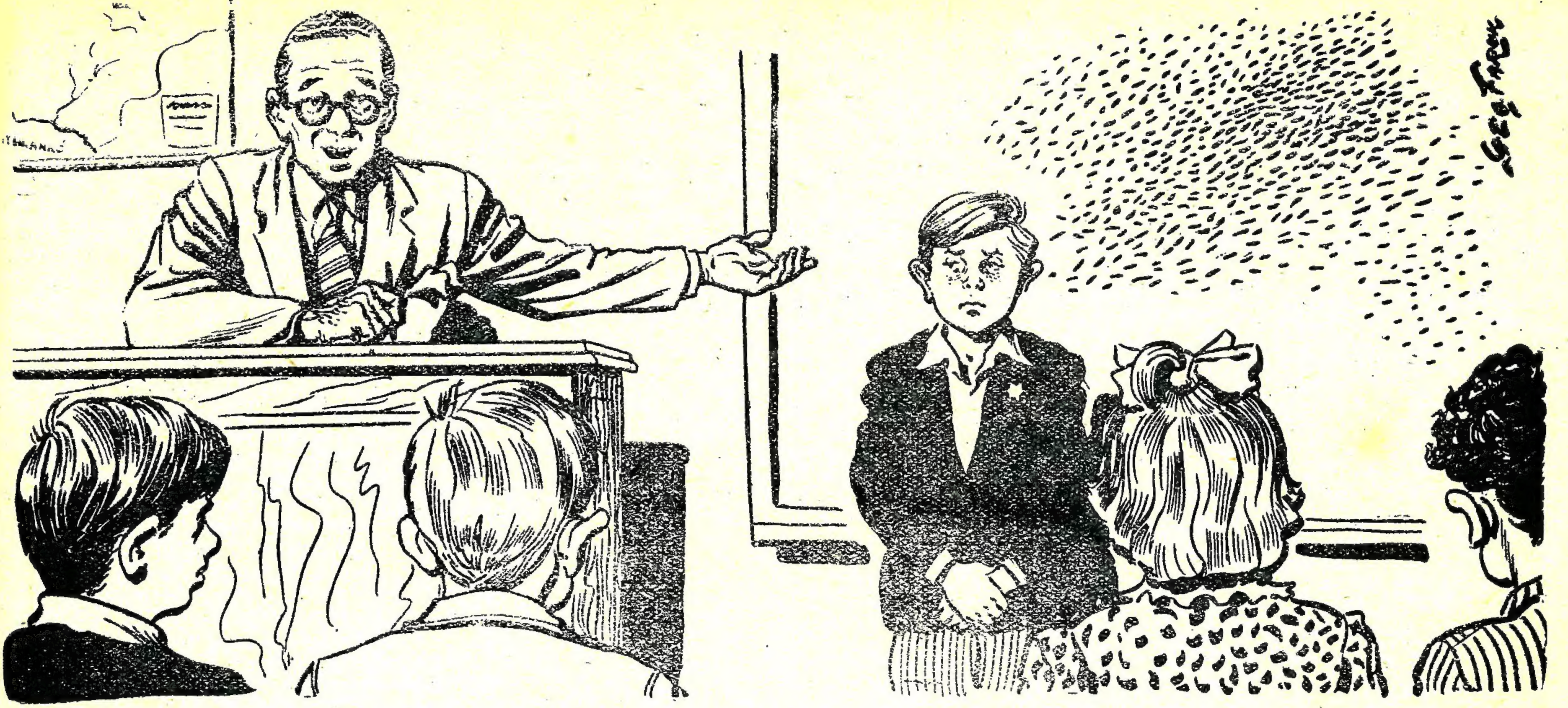

TAM BU SIRADA LARRİNİN
ÖNÜNDE BİR GENÇ KIZ DUR-
DU.

LARRİ.. BENİ TANIMA-
DIN MI.. BEN JAN PALMERİM

JAN.. NE İYİ
TESADÜF.. HA-
TIRLAMAZ OLUR
MUYUM..

Sıra Kimdeyse...

Nakleden : Sayhan Bilbaşar

İkinci cihan harbinin başlan-
gıç yıllarında, Almanya'da ol-
duğu kadar Avrupa'nın bir-
çok yerlerinde de Yahudiler aley-
hinde bir cereyan mevcuttu. Her
yerde hor görülüyorlar, onlara iyi
muamele göstermek kimşenin aklı-
na gelmiyordu.

Böyle bir devirde herhangi bir

COK İÇTİKLERİ ZAMAN

Meyhanede, aynı masada otu-
ran iki kişiden yaşlı olanı genci-
ne sordu:

— Nerede oturuyorsunuz?

— Garın yanındaki sokakta, 6
numarada.

— Ben otuz senedir orada o-
tururum, ama bir defa bile
size rastlamadım.

— Yalan mı söylüyorsunuz zan-
nediyorsunuz.

— Gayet tabii.

Ve bunun üzerine kavgaya
başladılar. Öyle ki garson onları
dışarı atmak zorunda kaldı. U-
zaktan bu hâdiseyi seyretmiş olan
biri yanındakine:

— Tanırım bunları, dedi, çok
içtikleri zaman daima aynı şey
olur. Esasında baba - oğuldurlar.

AMA...

Evin hanımı yeni hizmetçiye
talimat veriyordu.

— Kahvaltıları saat sekizde
yemek âdetindeyiz., haberin ol-
sun.

— Pekâlâ hanımefendi. Ama
ben geç kalkmak âdetindeyim;
onun için sekizde kahvaltıda bu-
lunamazsam siz beklemeyin !

NE DİYE...

Yoldan bir adam geçiyordu.
Bir dükkânın önünde durmakta
olan bir başka adamın kendine
bakarak katıla katıla gülmekte
olduğunu gördü ve terslendi:

— Ben gerçekten ne diye gü-
lüyorsun?

Öteki gülmeyi bırakmadan
cevap verdi:

— Ben gülerken ne diye bu-
radan geçiyorsun?

Musevi, milliyet ve dinî dolayısıy-
le içinden nekadardaki iftihar etse bu
hissini açığa vurmağa pek cesaret
edemiyor ve mümkün olduğu tak-
dirde Yahudiliğinden kimseye bah-
setmemeyi münasip görüyordu.

Fransız mekteplerinden birinin
ikinci sınıfına yeni yazılan ufak
tefek talebenin Yahudi olduğu,
kayıt muameleleri dolayısıyla bü-
tün mektebin malûmu olmuştu.
Ama onun mektebe, göğsündeki al-
tı köşeli yıldız rozetle gireceğini
doğrusu kimse tahmin etmemişti.

Lâcivert ceketinin yakasında
parlayan yıldız görünce hoca son-
suz hayretler içinde kaldı. Talebe-
ye oturacağı yeri gösterdikten
sonra öteki çocuklara dönerek:

— Yeni arkadaşınızı gördünüz,

dedi, o da sizler gibi bir çocuktur.
Yalnız sizden istediğim şey onun
yakasında bulunan rozetle hiç alâ-
kadar olmamanızdır. Herkes iste-
diğini yapmakta serbest olduğuna
göre o da rozetini taşıyabilir. Te-
mennim, yakın bir zamanda kendi-
sinin doğru yolu idrak edip yaka-
sındaki o şeyi taşıyamamağa başla-
masıdır... Siz merakınızı yenebilip,
lâkaydi gösterdiğiniz takdirde zan-
nederim bu da olacaktır.

Bu sözleri dinledikten sonra
Musevi oğlanı atkısını bir parça
aşağı indirmiş ve rozetini bunun-
la kapatmıştı... Hoca derse başladı
ve bir daha rozet bahsine hiç te-
mas etmeden sona erdirdi.

Sonra teneffüs zili çaldı ve ta-
lebeler, hocanın peşi sıra sınıfı
terkettiler.

Adamcağız bir parça düşünce-
liydi. Yeni gelen talebe hakkında
bu şekilde konuşmakla acaba iyi
mi etmişti. Sınıfında bulunanların
yaşındaki çocuklarda merhamet
hissi pek olmazdı. Onun için Mu-
sevi arkadaşlarına, tahammülfersa
muziplikler yapmaları, onu iyice
alaya almaları pek mümkündü.

Koridor boyunca yürüyerek,
uçtaki avluya bakan pencerenin
önüne geldi. Gördüğü manzara,
tahminlerinde yanılmamış olduğu-
na delâlet ediyordu.

Kendi sınıfının talebeleri, yeni
gelen talebeyi ortalarına almak
suretiyle bir daire çevirmişlerdi.
Herhalde onunla alay ediyor; tah-
kir edici sözler söylüyor olmalıy-
dılar. «Şu çocuklar çok kalpsiz o-
luyor,» diye düşünen hoca acele
adımlarla merdivenleri indi ve av-
luya koştu.

Kalabalığın yanına kadar geldiği
zaman hayretten âdeta donakaldı.
Musevi eliyle rozetinin üstünü sıkı
sıkıya kapatmıştı ve etrafını çevi-
ren çocuklara doğru, çatlak sesiyle:

— Haydi, sıra kimdeyse gelsin
diye bağıırıyordu. Beş kuruşa roze-
timi seyrettiriyorum !

Nakleden : Vahit Orgun

Divanın üzerine yüzü koyun yat-
mış olan Vera, hıçkırarak hıçkırarak
ağlıyordu. Yanı başında duran
Paolo da, Vera'yı teskin edebil-
mek için akla gelmedik şaklabanlıklar
yapıp duruyordu.

Paolo, Vera'yı senelerden beri se-
viyor fakat bu hissini hiç bir vakit
açığa vurmuyordu. Henüz daha ilk
mektepte iken tanışmışlardı. Fakat
nedense Vera, daima, Paolo'dan gayri

herkesi beğenmişti. Daha doğrusu
menfaatin, gözetmişti. Orta mektep-
te iken Vera, kalın çerçeveli göz-
lüklerinin arkasından çapkın gözle-
riyle etrafa bakınan sınıfın birincisi-
ni Paolo'ya tercih etmişti. Zira, o,
vazifelerini daima iki nüsha olarak
yapar ve birini Vera'ya verirdi. Li-
seye geçince, gözlüklüğün yerini ken-
dini beğenmiş bir züppe almıştı. Zira
bir mirasyedinin oğlu olan bu gencin

son model bir otomobili vardı. Vera,
bu züppe ile sık sık otomobil ge-
zintileri yapmağa bayılmıştı. Universi-
tede ise otomobili züppenin yerini
doçentlerden biri almıştı. Doktora-
sını verir vermez de evlenmişti. Ama
doçentle değil... doçentin arkadaşı o-
lan zengin bir pilotla.

Bütün bunlara rağmen, Paolo, Ve-
ra'yı gizliden gizliye sevmişti. Ve e-
lân da seviyordu... Günün birinde
Vera'nın, bir türlü açığa vuramadığı
sevgisini fark edeceğinden emindi. İs-
te o gün Paolo'nun en mes'ut günü
olacaktı... Yeter ki bu artık ebedi
yolculuğa hazırlanmağa başlayacağı
bir zamana rast gelmesin.

Paolo'nun türlü şaklabanlıkları
tesirini göstermiş ve Vera yavaş ya-
vaş sükunet bulmağa başlamıştı. Ve-
ra'nın artık söyleneni anlayacak ka-
dar sakinleştiğini görünce, Paolo
sordu:

— Kuzum, Allah'ışına ne var?
Niçin böyle ağlayıp kendini helâk e-
diyorsun?

— Kocam, Gianni...

— Ne olmuş kocana?

— Bu sabah bir tecrübe uçuşu
yapacaktı. Giderken Miçio'yu da bir-
likte götürmüştü. Hani şu bize he-
diye edilen beyaz tüylü kedi var ya
işte o. Musibet hayvandan illallah de-
miştik. "6000 metreye çıkınca kedi-
yi pencereden atarım olur biter.
Böylece şu musibet hayvandan ile-
lebet kurtulmuş oluruz," demiştik...

— Peki?... Şimdi kedi için mi ağ-
lıyorsun?

Vera, yeniden hıçkırarak ağlama-
ğa başlamıştı:

— Hayır, dedi. Ağlıyorum çünkü
kedi yarım saat önce eve döndü ko-
cam ise elân ortalarda yok...

ATES SİPAHİ

Yazar: *Rebia Şakir*

Tarihî Roman: 33

— 8 —

Muradı Rabiin Zulmü

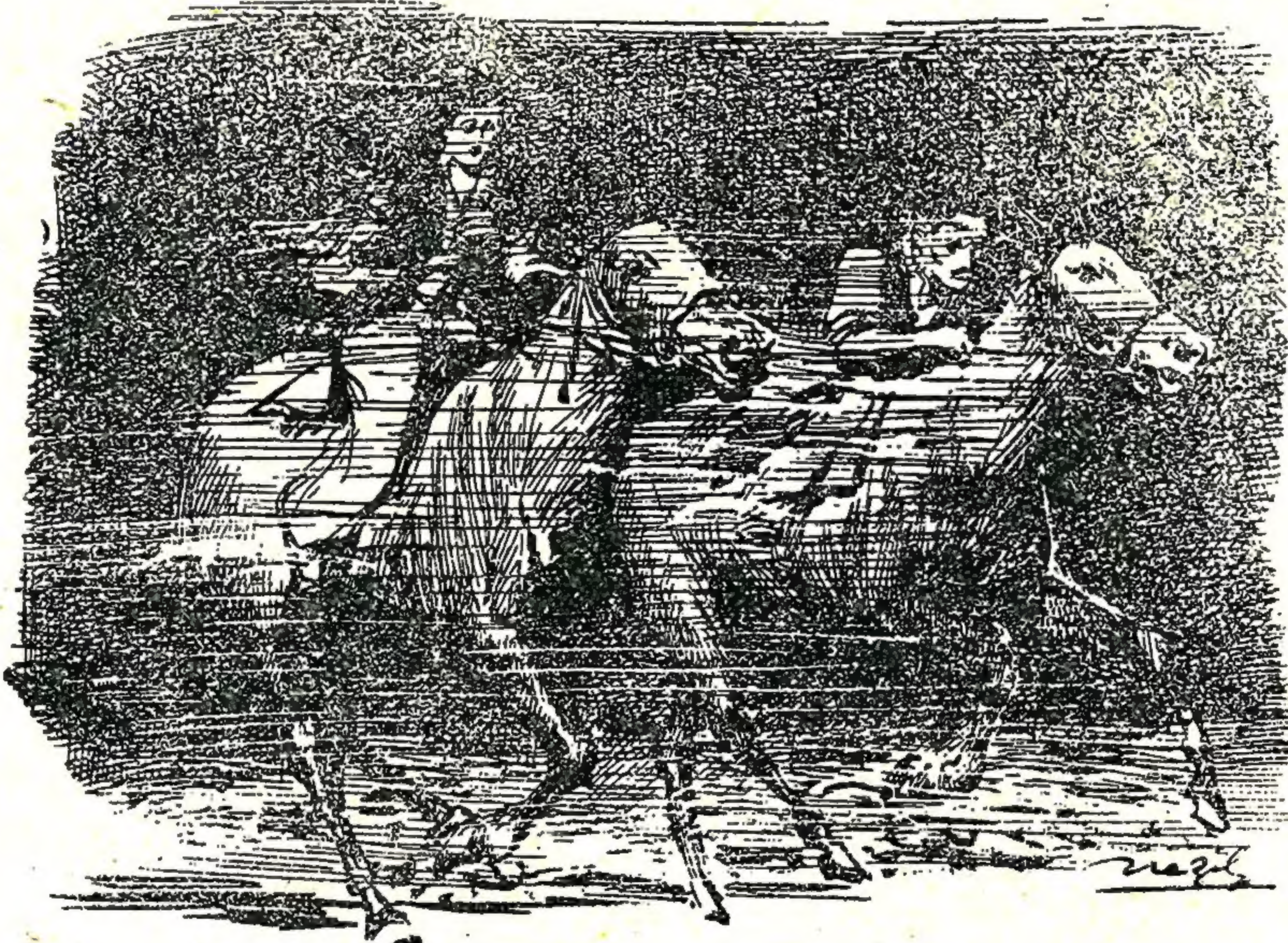
Payitahtta büyük bir korku vardı.

Dördüncü Murad, artık bir ateş kesilmiş, eline geçeni yakıyor. baş kaldıranı eziyordu. İsyanın hitamından sonra, zorba askere öneyak olarak bin türlü desise ile sadrazamlığa kadar yükselen Recep

miş, Muradı Rabi bir çırpıda önüne geleni cellâda vermiş, az bir zamanda İstanbul sokaklarında tek bir sipahi kalmamıştı... Saka Mehmetler, Boşnak Salihler, Cin Aileler boğmuş, her gün Sarayburunundan yüzlerce sipahi cesedi denize atılmıştı.

Artık bütün İstanbul büyük bir korkuyla yaşıyordu. Kahveler kapanıyor, bütün kullananlar cellâdın ipi altında can veriyorlardı... Halk

Atlılar arasındaki mesafe azalmıştı. Geriden gelen siyah maşlahlı süvariler keskin çığlıklar atıyorlardı.

Paşa, bir gün sarayda tepelenivermiş, cesedi hasır içinde, boğazındaki zülfü baltacıların kemendile zorba sipahilerin önüne atılmıştı. Bu müthiş manzara zorbaları evvelâ şaşırtmış, sonra tekrar isyanlarına vesile olmuştu.

Fakat bu son isyan yarıda kal-

deniz sahilinde ve Amerikada görünmüşlerdir. Mısır Firavunlarıyla Anadolu'nun müttehit kumları arasında vuku bulan karşılıklı istilâ hareketleri sırasında Anadolu Amazonları şimdiki Terme kazasının bulunduğu Termedon sahasına gelip yerleşmişlerdi. Bunlar orada büyük bir devlet vücade getirdiler. Ordu bütün kadınlardan mürekkepti... Yine müverrih M. P. Le Bas «Küçük Asya» tarihinde Amazonlar hakkında çok sayı dikkat malûmat veriyor ve diyor ki: «Fre-re isminde bir âlim Fransanın Mahkûkât ve Edebiyat Akademisine verdiği bir muhtıra ile Amazonların Türk - Mogol ailesine mensup olması ihtimalini ileri sürmüş, ve Yunan şairi Homer'in Amazonları (Erkeklerle benzeyen, yahut onlarla müsavi olan kadınlar) olarak tavsif ettiğini söylemiştir. Frere bundan sonra Kalmuk Tatarcasına ve Amazonların Yunanca (Eme Tsaina) telâffuzuna müracaat ederek, Eme'nin kadın, Sayn'ın da bir şeyin en iyisi, mânasına kullanılmış olması lâzım geldiğini bildirmiştir.»

Romanımızda geçen bu esrarengiz sarayın, Terme kazası civarında ve mülhakatında bulunması çok muhtemeldir... Tarihlelin verdiği malûmata nazaran Amazonlar bilhassa Anadolu'nun bu kısmında büyük bir medeniyet kurmuşlar ve birçok eserler bırakıp göçmüşlerdir.

R. Ş.

Geridekiler gittikçe yaklaşmağa ve ikide birde ok yağdırmağa başlamışlardı. Bunun sonu ne olacaktı.. Nereye varacaktı?. Zafer hangi tarafta kalacaktı?. Kaçanlarda mı, kovalayanlarda mı?...

Ok yağmuru şiddetlenmişti, çığlıklar artmış, keskinleşmişti. Karşı ufuktan fıskıran kızgın bir güneş ovayı yakmağa başlamış, tarlalar, ağaçlar ve yollar parlamıştı. Artık mesafe de azalıyordu. Geriden gelen çıplak atlı, siyah maşlahlı süvarilerin siyah peçelerle kapalı yüzleri görünüyordu... İki yerden, dizginleri bırakarak doğruluyorlar, ve at üstünde şahane bir gerilişle ok atıyorlardı...

Bu sırada keskin bir çığlık koptu ve genç kadın atı üzerinde, doğrularak büküldü, oynastı, ve elindeki dizginleri vücudüne doğru çekti, dişlerini sıkı ve güç işitilir bir sesle inledi:

— Süleyman, sen kaç, durma!... Ben onları...

Ve genç kadın «Hink!» diye sarsıldı. İkinci bir ok gelmiş, sırtına saplanıvermişti... At çılgin gibi koşuyordu... Genç kadın büküldü, oynastı, kıvrıldı ve birden bire yere yuvarlandı...

Dağlar delisi, bu birkaç saniye içinde geçen müthiş hâdiseye karşı anı bir şaşkınlık geçirdi... Dizginleri çekerek durmak, kadını atına almak ve tekrar kaçmak istedi... Fakat hayvan azmıştı... Bir türlü durmak bilmiyordu... Demir gem, avurtlarını patlattığı halde yine durmak istemiyor, deli gibi, kudurmuşçasına koşuyordu.

Siyah maşlahlı süvariler, kaçanlardan birinin yere yuvarlandığını görünce çılgin sevinç kahkahaları kopardılar... Artık zafer onların dı... Nihayet bu erkek süvari de ölüme mahkûmdu...

Dağlar delisi, büyük bir hamle ile doğruldu ve kafasında parlayan bir fikirle birden bire atının karnına doğru kaydı ve böylece uçmağa başladı... Siyah maşlahlı kadınlar, bu ikinci firarının de yere yuvarlandığını zannetmişler ve bağırışmışlardı...

Takip kesilmişti...

At mütemadiyen koşuyordu... Dağlar delisi, bu çılgin hayvanın karnına asılı olarak gerilere bakıyor, kovalayanların durduklarını, içlerinden bir ikisinin ağır ağır yerlere yuvarlanan kadına yaklaştıklarını, atlarından indiklerini görüyordu...

Nihayet geridekiler bir nokta gibi ufalmağa başlamıştı... Ufuk kızarmış, güneş ovayı tamamiyle kaplamıştı...

Dağlar delisi, derin bir nefes alarak doğruldu. Dizginleri bıraktı... Atını hızla kırbaçladı ve uzaklara, ufuka, ovanın geniş topraklarına doğru uçu, gitti... [1]

[1] Biz burada nihayet bir roman üzerinde işlediğimiz için, (İme Sayın) - Amazon - ların 1042 tarihlerine kadar birer bakiye bırakmaları ihtimalini daima mevcut buluyoruz. Nihayet bu hükümetin kapun ve âdetleri, Anadolu göbeğinde kalmış, ve böyle bir mezhep yaratmış olabilir... Müverrih Başel ve Dezobri'ye göre, Amazonlar birbirinden az çok uzak tarihlerde, Şimali Afrikada, Kara-

kimse bu honhar tabiatlı genç hü kumdara karşı gelemmez, söylediklerine baş kaldıramazdı. Başka başka valdelerden doğan iki şehzade gözyaşları arasında boğdurulmuş, cesetleri alaca karanlıkta gizlice toprağa gömülmüştü.

Sultan Murad yalnız bununla kalmamış, öz kardeşi şehzade Kasımı da, sessizce öldürmüştü.

Halk korku ve nefret içinde titriyordu... İstanbul her gece derin bir korku ile karanlıklara kapanıyor, sokaklarda ancak oynayan uyuz köpekler görünebiliyordu...

Bu zulüm artık insanlığın havsalasından aşmış, gadre dış bile-yen çeneleri arasında çırpınmağa başlamıştı.

Hiç kimse canından emin değildi... Hiç kimse kimseden şikâyet etmeğe cesaret, edemiyordu. Bakmak, nefes almak bile ölüme yaklaştı... Genç padişah sanki hayatı yalnız kendi için ayırmıştı. Onca bir insan canı, bir sinek kadar makbul değildi. Her leş, Allahın yumruğunu yiyen bir «kâfir» di... Her kafa, ortalığa fesat veren bir mikroptu... Babüsaade önünde «İş gayri olur padişahım!» diye bağırın yalnız sipahiler miydi? Bu isyanda padişahla bu hakarete, herkes suçluydu...

Kime bakılsa, kimin başının altı araştırılsa mutlaka isyandan bir parça var demektir... O halde, bu halka nasıl insaf edilir, ona nasıl nefes aldırılırdı?

Genç padişah hep bu fikirle ortalığı yakıp yıkıyordu.

Halk şiddet ve zulüm altında inim inim inlerken genç padişah işret sofralarından kalkmıyor, bin bir mahbube arasında «İşu nûş» ile çalkanıp duruyordu.

— 9 —

Gölgelerin Dövüşü

Karanlık sokak köşesini döneli iki gölge birden bire durdu... İçlerinden biri hafif bir sesle homurdandı:

— Nah, şu yoldan geçecekler!...

— İyi biliyor musun...

— Kendim kadar iyi biliyorum...

Valde Sultânı çuval içinde buraya getirecekler. işini burada bitirip, kale harabelerinin altına gömecekler...

— Vay anasını... Hünkâr bunu da yapıyor ha!...

— Az kalsın duymuyordum... Bizim Burma Ali geldi haber verdi. Bilirsin ya, o saraydadır... Böyle gürültüsüz, patırdısız işlere bayılır...

— Hünkâr bu emri ne zaman vermiş!...

— Dün akşam... Haremde cüm-büş yaparken birden bire aklına gelmiş... «Mustafanın valdesini yok eldin!» diye emretmiş!...

— Burma Ali ne anlattı?

— Bostancı başı ile iç oğlanlarından birkaçı birden bire Valde Sultana hücum etmişler... Elini kolunu bağlamışlar, ağzını kapamışlar, bir çuvala tıkıp yola çıkmışlar...

— Demek buradan geçecekler!

— Hünkâr öyle istemiş... «Sarayda boğmayın!» demiş... Nah, işte geliyorlar!...

Gölgeler birden bire dönemeçin gerisine saklanıverdiler...

Hakikaten karşıdan üç gölge geliyordu... Birinin sırtında iri bir çuval vardı. Ağır ağır yürüyorlardı. Arkalarındaki bodur ve şişman gölge ikide birde durarak etrafına bakınıyor ve tekrar temkinli temkinli yürüyordu...

Sokağın dönemeğine saklanan gölgeler, duvara, girer gibi sokulmuşlardı...

Biraz evvelki ince ve toy ses mırıldandı: (Arkası var)

bir anda bezginleşmiş, casuslar dört tarafı sarmıştı... Cesareti bol olanlar, evlerde, bahçe köşelerinde toplanıyorlar, zarif nüktelerle bilhassa tütün yasağından şikâyet ediyorlardı:

Zararsız bir ruhan hakkında neyler bunca dikkatler

Duhan âh-ı mazlûmanı meneylemek, hüner oldu

diye fısıldaşıp duruyorlardı.

Dördüncü Muradın tazyiki artık bunaltıcı bir hale gelmişti. Birkaç ay evvel sarhoş zorbaların İstanbul sokaklarında yaptıkları eşkiyalık ve bıraktıkları korku, bu defa daha başka bir şekilde tatbik ediliyordu. O kadar ki genç hünkâr önüne çıkan arabacıyı bir okta yerinden yuvarlandırmış, Bursa kadısını şehrin kale kapısı önüne sallandırmıştı.

İsyanda en büyük hizmeti dokunan yeniçeri ağası köse Mehmet ağa ile Şeyhülislâm Yahya Efendi bile hemen boğdurulmuştu.

Kubbe altı vezirleri, erkânı devlet ve halk korku içindeydi. İstanbul yegâne bülbülü, şair Nefî, Bayram Paşayı hicvettiği için, bir gece palas pandiras konağından kaldırılmış, boynu vurulmuştu...

Her dakika, her saniye genç padişahın gazup nazarları ve gür sesi bekleniyordu.

Dördüncü Muradın:

— Bre Kara Ali! Vur boynunu şu yezidin! demesi, her an için, beklenen bir emirdi...

Hele Revan muzafferiyetinden sonra genç hünkâr büsbütün şımarık, müthiş ve korkunç bir emir vermişti.

— Şehzade Bayazıdla Süleymanın tez boynunu vurun! demesi koca Topkapı sarayını alt üst etmişti.

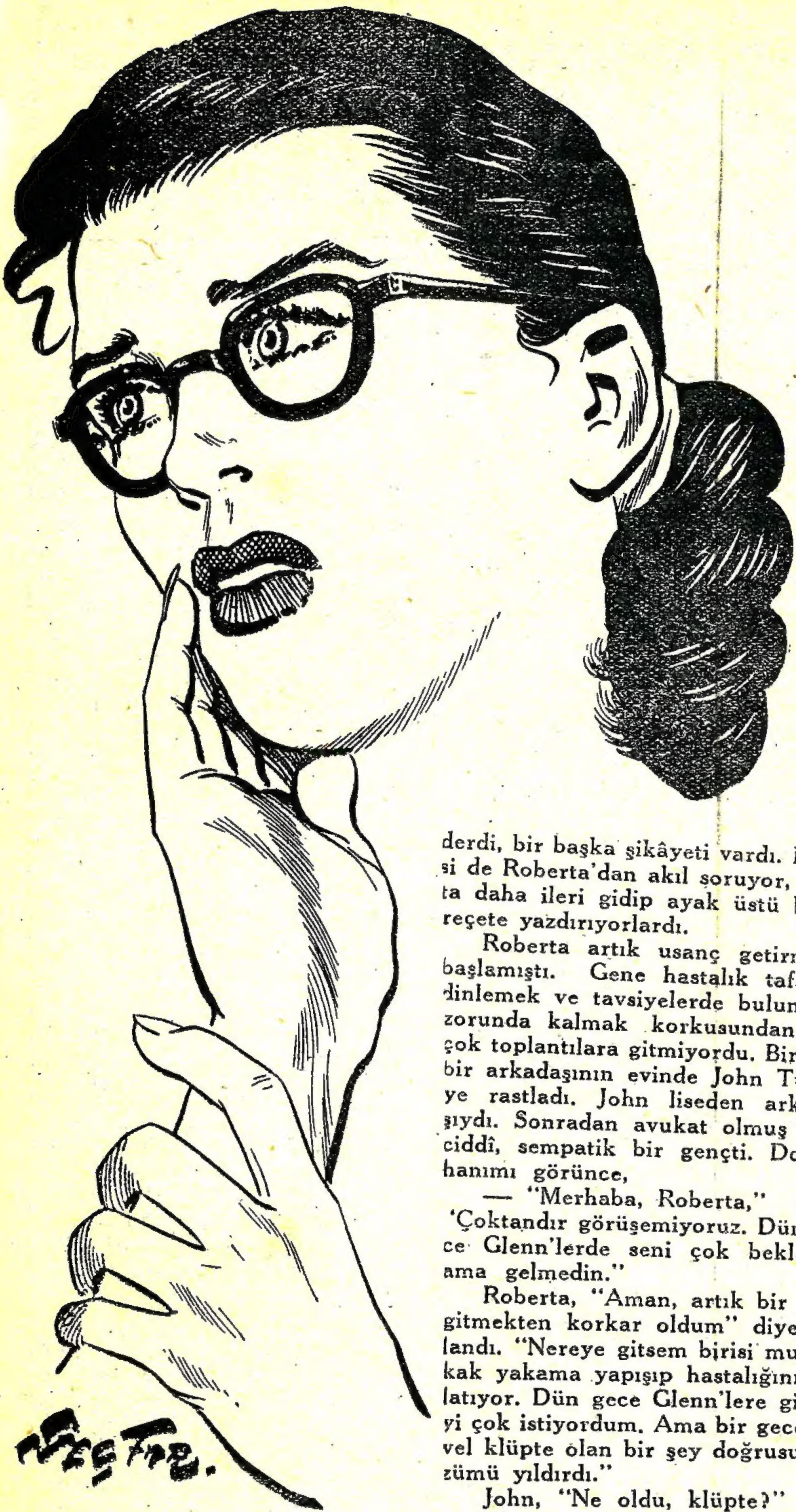
Padişahın dediği dedikti... Hiç

NAT PINKERTON

Kime Niyet !...

Nakleden : Y. Kaynak

derdi, bir başka şikâyeti vardı. Hepsi de Roberta'dan akıl soruyor, hatta daha ileri gidip ayak üstü birer reçete yazdırıyorlardı.

Roberta artık usanç getirmeğe başlamıştı. Gene hastalık tafsilatı dinlemek ve tavsiyelerde bulunmak zorunda kalmak korkusundan bir çok toplantılara gitmiyordu. Bir gün bir arkadaşının evinde John Tune'ye rastladı. John liseden arkadaş-ıydı. Sonradan avukat olmuş olan ciddi, sempatik bir gençti. Doktor hanımı görünce,

— "Merhaba, Roberta," dedi. "Çoktandır görüşemiyoruz. Dün gece Glenn'lerde seni çok bekledik, ama gelmedin."

Roberta, "Aman, artık bir yere gitmekten korkar oldum" diye sızlandı. "Nereye gitsem birisi muhakkak yakama yapışıp hastalığını anlatıyor. Dün gece Glenn'lere gitmeyi çok istiyordum. Ama bir gece evvel klüpte olan bir şey doğrusu gözümü yıldırdı."

John, "Ne oldu, klüpte?" diye sordu.

Nakleden: Nihal Yeğinobalı

Miss Roberta Smith züppe bir kızdı. Buna rağmen zekâsı ve herkese gösteriş yapma hevesi sayesinde tıbbiyeyi bitirip ihtisas yaparak doktor olmuştu. Ve babasının sayesinde de bir muayenehane açmıştı.

Fakat doktorluk hiç de Miss Roberta'nın umduğu gibi çıkmamıştı. Roberta doktorluğun bir nevi memuriyet gibi olmasını istiyordu. Yani muayenehanesinden çıkar çıkmaz doktor olmaktan da çıkmalıydı. Doktorluğunu sırtındaki beyaz gömleği gibi sıyrıp atabilmeliydi.

Ama maalesef hiç böyle olmuyordu. Miss Roberta sabahtan akşama kadar, nereye gitse doktordu. Artık hiç kimse onu alelade bir genç hanım olarak kabul etmiyordu. Herkesin nazarında o bir doktordu. Ve onun bulunduğu mecliste söz havadan, sinemadan ve modadan dahi açılma, dönüp dolaşıp muhakkak hastalığa geliyordu. Roberta dünyada bu kadar çok hasta insan olmasına şaşıyordu. Dışardan pek âlâ gülbüz, sapa sağlam görünen kimseler eninde sonunda mutlaka hasta çıkıyorlardı. Her birinin bir başka

— "Ne olacak, misafirlerden biri beni yakalayıp köşeye çekti. Hastalıklarını anlatmağa başladı." Roberta içini çekti. "Doktor oldum olalı hiç bu kadar illetli olana rastlamamıştım. İki saat inceden incele dertlerini anlattı. Sonra da ille teşhis etmemi istedi ve reçete yazmadan yakamı salıvermedi... O kadar sıkıldım ki bilemezsin. Ben de dün ne yaptım biliyor musun?"

— "Ne yaptın?"

— "Hemen bir fatura yazıp adamın adresine gönderdim. Muayene ve reçete ücretini istedim." Anı-zın gözleri parlayan Roberta, "Haa, sen avukatsın," dedi. "İşin hukukî cephesini de bilirsin. Bu türlü hareket etmek hakkım mıydı, değil miydi?"

John sükûnetle, "Yerden göğe kadar," diye cevap verdi.

Roberta onun bu cevabına pek memnun kaldı. Ertesi gün muayenehanesinde otururken postacı mektuplarını getirdi. Bunların arasında John Tune'den bir fatura vardı. Genç avukat hukukî tavsiyede bulunmuş olduğu için doktor hanımdan ücret istemekteydi!

Alex otuz yaşına geldiği sene, babasından kalmış olan servetin son kurusurlarını harcamış bulunuyordu. Şimdi elinde sermaye olarak kala yakışıklılığı ve hayat tecrübesinin sağladığı imkânlar kalmıştı.

Şöyle bir ciddi olarak vaziyetin inceliğini düşündü ve yapabileceği en makul işi zengin bir ailenin kızıyla evlenmek olarak gördü... Eşine dostuna kararından bahsetti; onlar da bunu çok muvafık buldular ve tanıdıkları ailelerden hangisine Alex'i tanıştırmabileceklerini düşünmeğe koyuldular.

Azas ailesi Alex'i kendileri için biçilmiş kaftan kabul ettiler. Delikanlı da onlara, elinden geldiği kadar terbiyeli ve becerikli bir insan olarak gözükmeğe çalıştı.

Neticede anlaştılar. Alex, Azas'ların kızı Terese'den hoşlanmıştı. Onun için evliliklerinin ilk ayları hudutsuz bir saadet içinde geçti.

Delikanlı, baba Azas'ın ticaret-hanesinde çalışıyor ve damat olması dolayısıyla iyi para kazanıyordu. Hayatından memnun olmaması için hiçbir sebep yoktu.

Maamafih kaynanasının kendisine hiç emniyeti olmadığını bilmiyor da değildi. Delikanlının vaktiyle yapmış olduğu hovardalık ve uçarıklar hakkında kulağı büyükmüş olduğu için ondan her an bir ihanet, bir doğru yoldan ayrılma bekliyordu. Hattâ bir gün Alex'i:

— Pusulanı şaşırayım deme; peşine koyduğum adamlar her an seni takib ediyor, diye tehditmiş; o da:

— Merak etmeyin kayın valideciğim, adamlarınız hiç bir zaman size canınızı sıkacak bir haber getirmeyeceklerdir, diye teminat vermişti.

Bu teminat kayınvalidenin gönlünü bir dereceye kadar ferahlatmıştı. Ama bu ferahlık ancak salonun kapısı önünde dörde katlanmış bir kâğıt bulduğu güne kadar devam etti... Kâğıdın üzerinde ince bir kadın yazısıyla şunlar yazılmıştı:

"Sevgilim,
"Artık beni eskisi gibi a-

Kâğıt elinde dosdoğru kızının odasına koştu ve:

— Kocan seni aldatıyor, diye bağırdı.

Zavallı Terese ağlamaklı olmuştu.

— İmkânı yok, diye cevap verdi, kocam beni çok seviyor, aldatmaz!

— O halde al da şunu oku.

Terese mektubu okuduktan sonra yaşlarını zaptedemedi. Ağlaması biraz hafiflediği zaman annesi:

— Yaş dökmek para etmez, dedi, sil gözlerini de çarşambayı bekle. Baskın yapacak ve kocan olacak herifi o Fifi denen kadının evinde yakalıyacağız.

Malûm çarşamba günü saat üçü on geçte, Terese ve annesi Martin caddesindeki 115 numaralı apartmanın 3 üncü dairesinin kapısı önündeydiler.

Kapıyı Fifi olması icabeden esmer bir kadın açtı. Daha onun:

— Ne istiyorsunuz? demesine imkân bulmadan valde Azas kapıya omuzla dayandığı gibi onu ardına kadar açtı ve ana - kız içeri girdiler.

Salondan içeri adımlarını attıkları zaman her ikisi de taş gibi donup kaldılar.

İkisinin de ağzından önce hafif hayret çığlıkları fırladı, sonra kayınvalde düşüp bayıldığı görüldü.

Zira salondaki kanapede oturur gördükleri erkek Alex değildi.

Etiyle canıyla Baba Azas'ın bizzat kendisiydi!

ramıyorsun. Yoksa seni darıltacak bir şey mi yaptım... Artık eski dairemde oturuyorum; yeni adresim şudur: Martin caddesi 115, daire 3. Çarşamba günü saat tam üçte bekliyorum, muhakkak gel...

Senin küçük Fifi'n."

YARASA

BU FOTOĞRAFTA TU. HAFINIZA GİDEN BİR SEY YOK MU? BİL. HASSA, ŞANTAJ İÇİN YAPILMIŞ BİR FOTOĞ. RAF. POMADIN MARİFETİ.

DİKKATLİ BAKIN.. FOTOĞRAF BİR FOTO MONTAJ. DAN ÇEKİLME NEREDEN BİLDİN BUNU?

DİKKATLİ BAKARSANIZ ARKA PLANLA ÖN PLAN ARASINDA BAKIZ BİR ÇİZGİ VAR. HELE GANDY YAZISININ DY. KİSİNİ DAHA YUKARIDA

HAKKIN VAR.. BU SAH. TE BİR FOTOĞRAF. BUNU MARTIN BLISS BİL. HASSA BU İŞE SO. KULMUŞ. POMADIN ROLÜ ANNE NE? 1966. TERİNCE ANLI YACASIZ.

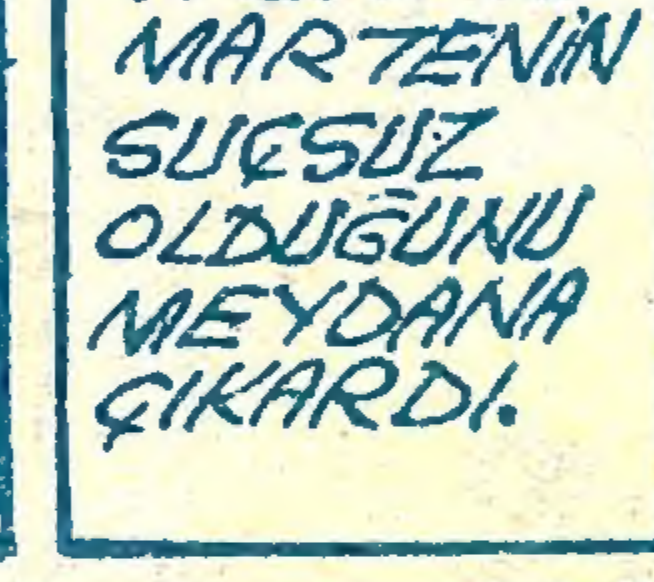
OĞLUMUN KATİL OLDUĞUNA BENİ İKNA İÇİN KULLANDIK. LARI FOTOĞRAF. ŞANTAJLA EVİMİ HAYDUT YATAGI YAPTI. SÖYLERLER DİYE SES ÇIKARA. MADİM. ZA. VALLİ MARTIN

MARTİN SUÇSUZDUR. ARTIK SUÇU BİRBİRİNİZİN ÜZERİNİZDEN ALMAK İÇİN MARTİNLE İKİNİZ YARIŞ ETMEYİN.

YARASA POMADIN ŞANTAJLA KADINI KOR. KUTUP EVİ. NE YERLEŞ TİGİNİ VE MARTİNİN SUÇSUZ OLDUĞUNU MEYDANA ÇIKARDI.

ŞİMDİ BUR. DA VAKİT GEÇİRECEĞİ. MİZE POMA. DİN PEŞİNE DÜŞELİM.

NEHİR POLİSİ. NE TELEFON EDEYİM SİZİ ALSINLAR..

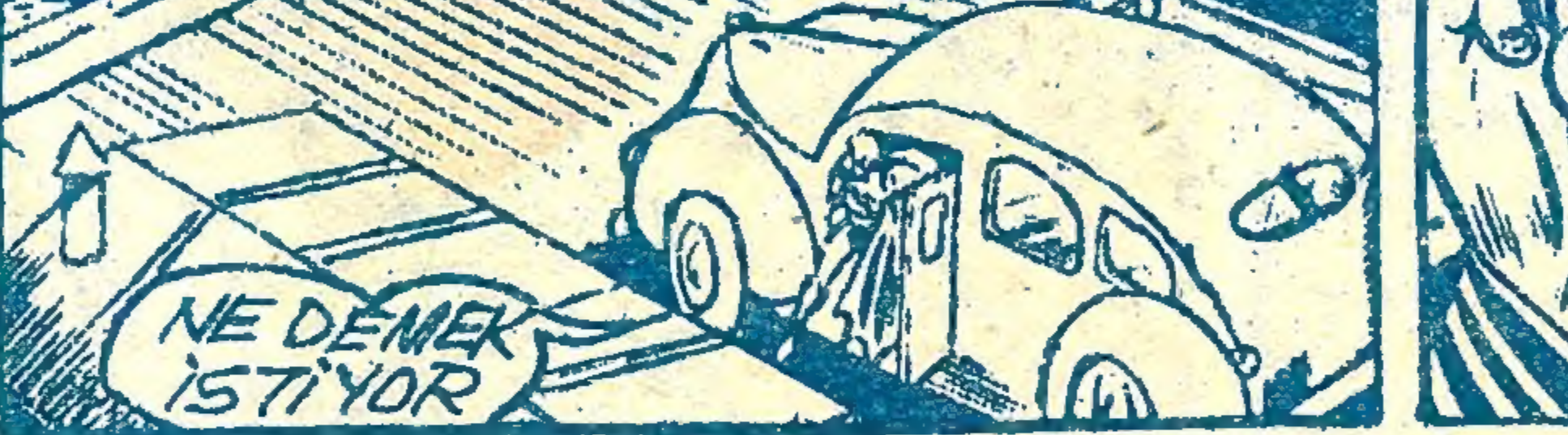

EVET POLİSİN BU SIKI ARAMASINDAN KENDİNİ KOLAY KURTA. RAMAZ. FAKAT BİZİN DE ONU KOLAY ELDE ED. NEYE. CEGİMİZİ. HEP BALIK SANMIYORUM. GİBİ YÜZEMEZ YA

GALİBA GEE KALDIN YA. RASA.. HER YERİ ARA. DİK. TARADIK POMA. DİN İZİNE BİLE RASTLAMADIK. ARTIK BİR TEK İHTİMAL KALDI..

O DA ÖLMÜŞ OLMASI!

ŞİMDİ POMA. DİN CESEDİNİ BULMAK İÇİN NEHİRİ TARA YA. LİM. ONU BULA. BİLECEĞİNİZİ HİÇ TAHMİN ETMİYORUM.

YARASA NEHİR POLİSİNİN BU SÖZ. LERİNE İTİRAZ ETTİ.

HAYIR.. BENCE POMAT BOĞULMAMIŞTIR. LÂLETTA YİN BİR HAYDUT DEĞİLDİ Kİ.. SUYA ATILARKEN EL BET BİR DÜŞÜNCESİ VARDI

(ŞURAYA BAKIN.. NEHİRİN ÜSTÜ GÖP DOLU.. NEHİR POLİSİNİN BİR VAZİFESİ DE BU PİSİLİK LERİ ATANI BUL MAKTIR

YÜZEN GÖP. LERİN HEPSİ YANIK.. BİR YANGINDAN ATILAN PİSLİĞE BENZİYOR

HAA.. AN. LADİM. DEMEK BU ŞEKİLDE KAÇTI..

ANLIYAMIYORUM. BU GÖP. LERLE POMA. DİN NE ALAKA. SI VAR?

BEN ÇOK YAKIN BİR MÜ. NASEBET GÖ. RÜ YORUM. TAH. KİL EDECE GİM.

NE OLUYOR? NE YAPMAK FIKRİNDE? NEYE SUYA ATLADI?

BİLMEM.. BENDE BİLMİYORUM. AMA HERHALDE ESASLI BİR SEYDEN SÜR. HELENDİ.

ŞEHİRİN GÖPÜ. NU YAKAN FAB. RIKANIN DE. LİĞİ BUR. LARDA OLACAK.

TAMAM BUL. DUM. SÜZGEÇ TELİ YIR. TILMIŞ. ARKASI VAR

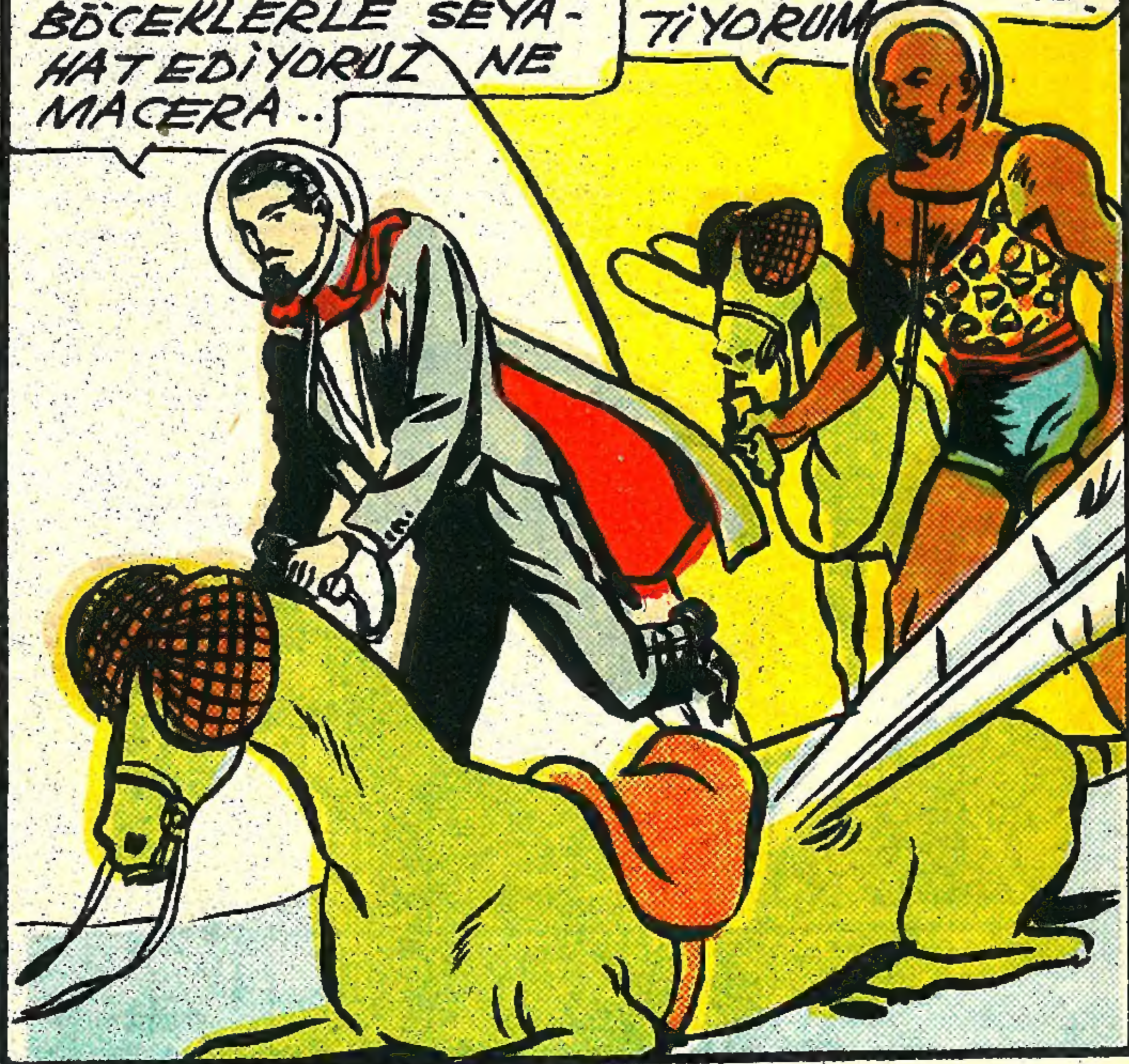
MANDRAKE

MANDRAKEYLE
APTULLAH TAYYARE
BÖCEĞİNİ ANDIRAN
ATLAR ÜZERİNDE
ZEHIRLİ VENÜS HAVA-
SININ ARASINDAN PIRIL
PIRIL YANAN BİR KUB-
BEYE DOĞRU GİDİ-
YORLAR.

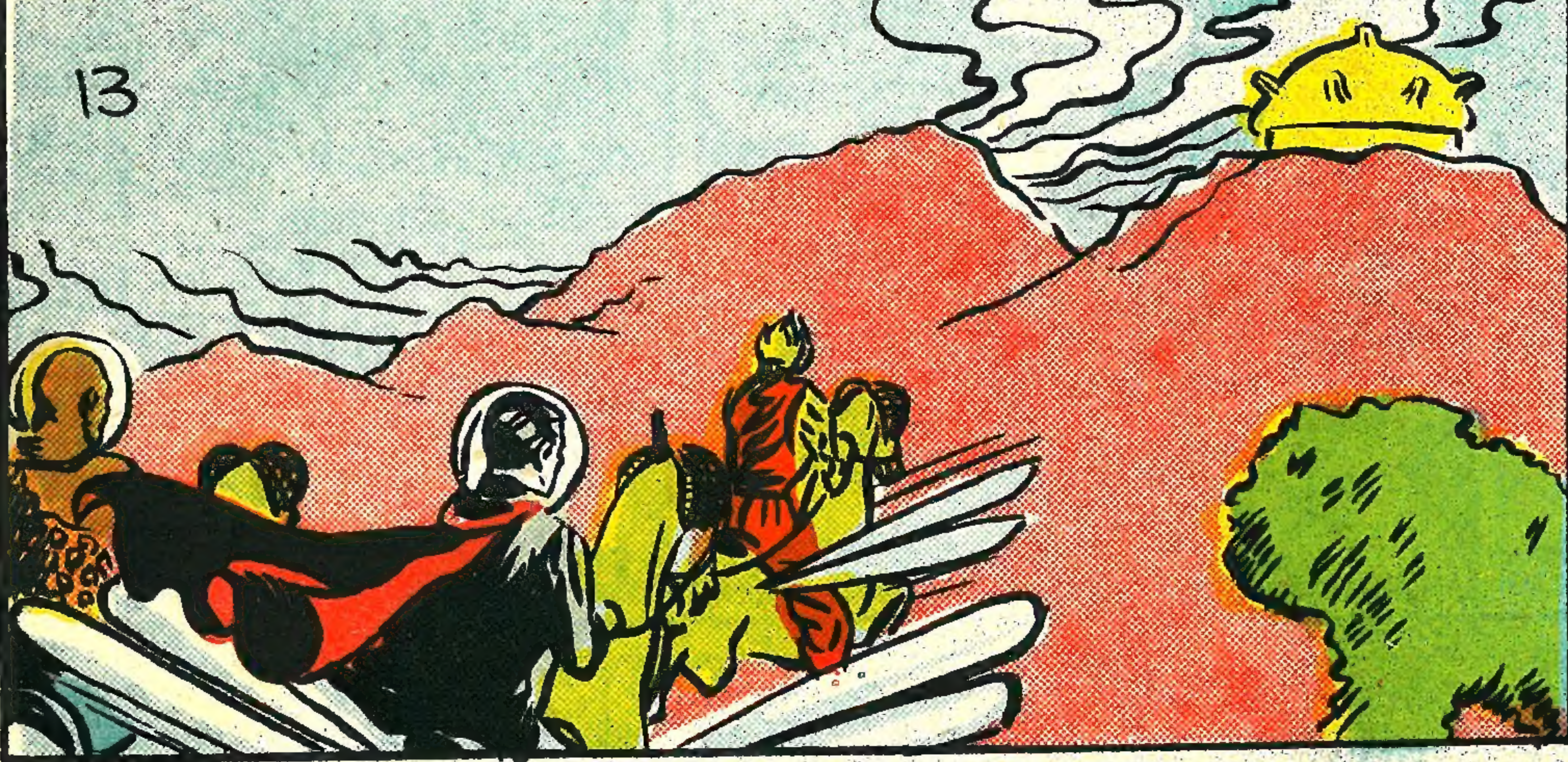
TEPENİN ÜZERİNDE AT TAN İNDİLER

BİR DÜŞÜN! VENÜS
SEYYARESİNDE DEV
BÖCEKLERLE SEYA-
HAT EDİYORUZ NE
MACERA...

MACERA YERİN-
DE KALSIN.. BEN
EVE GİTMEK İS-
TİYORUM

13

KARNİM AÇ.. UY-
KUM VAR.. BURA-
DA HİÇ GECE
OLMAZ MI?

VENÜSTE GÜNLER Bİ-
ZİM AYLARIMIZ KADARDIR
AMA SENELERİ KISADIR
SENEDE ANCAK ALTI
YEDİ GÜNLERİ VARDIR..

DERKEN GENİŞ BİR ODADA.

MERHABA, İNŞALLAH
SEYYAREMİZDE
PEK FAZLA RAHATSIZ
OLMAMIŞSINIZDIR

A.. BİZİM
DİLDEN
KONUŞU-
YOR..

YERYÜZÜNDE NARDA, MANDRAKEYLE APTUL-
LAHİN ESRARENGİZ KAYBINDAN DOLAYI
MÜHAKEME EDİLİYORDU.

MUHTEREM
JÜRİ AZALARI..
ŞİMDİ SİZDEN
BİR KARARA
VARMANIZI RİCA
EDİYORUM..

209

BENİ SUÇLU
BULURLARSA
NE OLACAK?

ÖLÜM CEZASI VERMEK
İSTİYORLAR. AMA ÜMİ-
DİMİZİ KESMİYELİM..

KURSU VAR

İSYAN ETTİ...
ELİNDE SİLAHıyla
ÖLDÜ..

BABAMI ÖLDÜRDÜLER.
BENİ İNTİKAMIMI ALAMADAN
CANLI CANLI GÖMDÜLER..
HELE LEONORE.. HAKKIM.
DA BİR TEKİYİ SÖZ
SARFETMEDİ..

SENDEN ŞÜPHELENİYORLAR DANDOLO
KIZINI BİR KANDIYANDYA VERMEK İS-
TİYORDUN.. YENİ HÜKÜMETİN İTİMÂT
ETTİĞİ BİRİNE KIZINI VERİRSEN
PAÇAYI KURTARIR MEVKİİNİ PERÇİN-
LERSİN.. BEN LEDNOREYİ SEVİYÖ-
RUM. ONUNLA NE BAHASINA OLURSA
OLSUN EVLENECEĞİM. BANA YARDIM
EDERSEN MEVKİ, ŞEREF PARA KA-
ZANIRSIN YOK
SA.....

AMA
KIZIM
HÂLÂ
YAS
İÇİNDE

ACELEMİZ YOK..
BEN BEKLERİMİ
YALNIZ ARA SIRA
EVİNİZİ ZİYARET
ETMEME MÜSAADE
VER

HEMEN O GECE DANDOLO KENDİSİNE
VERİLEN VAZİFİYİ YAPMAYA BAŞLADI.

İSRAR ETME
BABA.. ARTIK
EVLENMİYECE.
GİM. ALTIERİ
DEĞİL KİM OLUR
SA OLSUN..

İHTİYAR BABANIN KAFASINI
UĞURMALARINI İSTİYORSUN
ÖYLEYSE.

4/2

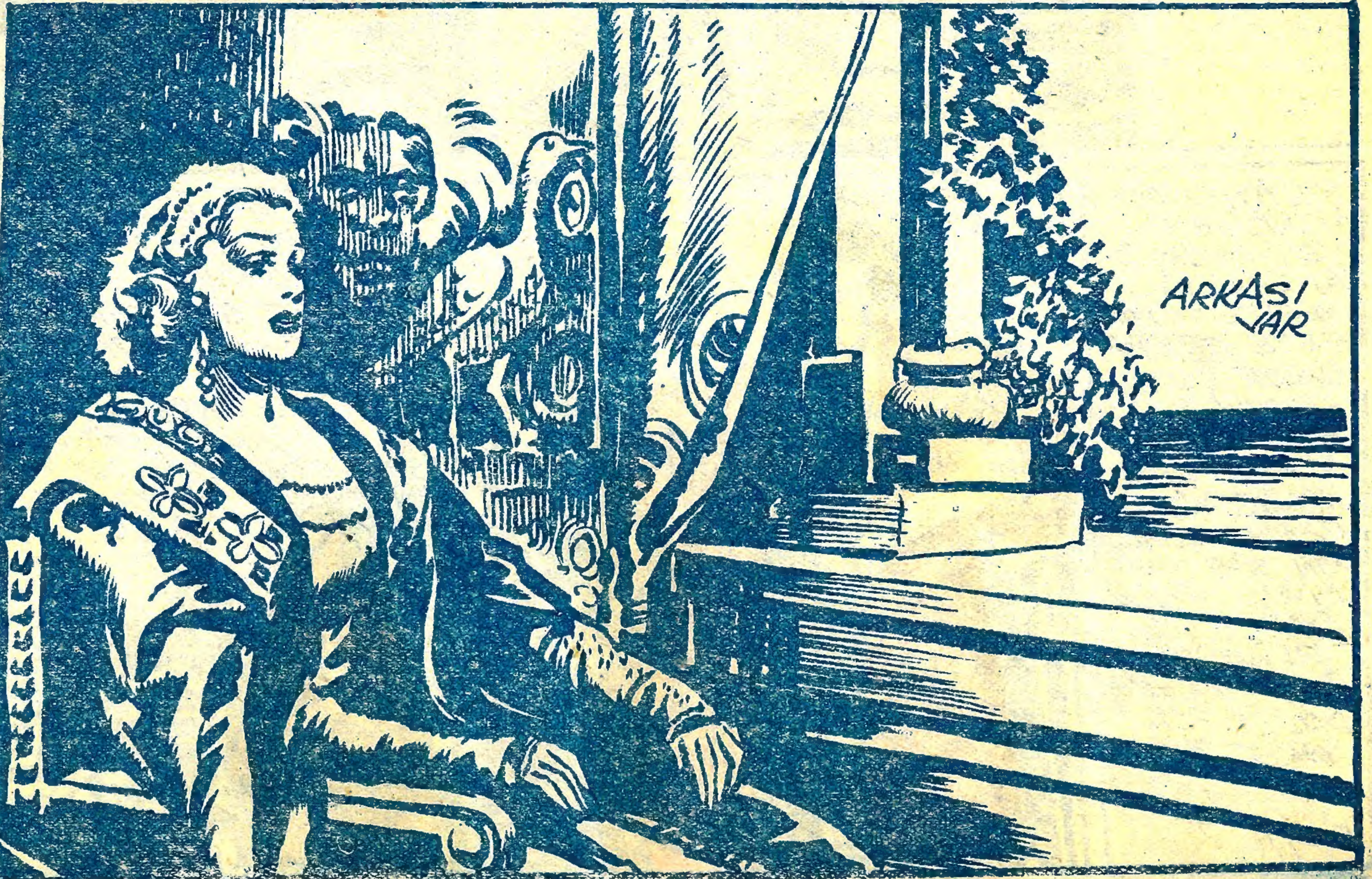
ANLIYORUM..
SENİNKİNİN
KURTULMASI
İÇİN BENİM
HAYATIMI FEDA
ETMEMİ İSTİ-
YORSUN..

ARADAN İKİ SE-
NE GEÇTİ. RO-
LAND HÂLÂ MAH-
ZENDEYDİ. ÜMİT-
SİZLİĞİ KORKUNÇ
TU.

L'EDNORE BABA-
SINI KURTARMAK
İÇİN ALTIERİ İLE
EVLENMİŞ FAKAT
HİÇBİR ZAMAN ONUN
KARISI OLMAMIŞTI.
ROLAND'IN İSMİ
NE KADAR ÇAMU-
RA BULANSA GÖN-
LÜ İLK SEVGİLİ-
SİNDEYDİ. ROLAN-
DIN YABANCI BİR
MEMLEKETE KAÇ-
TIĞINI SÖYLEMİŞ
LERDİ.

209/2

BİR KADIN VURULDU!

Yazan: Kemalettin Tuğcu

No. 9

— 13 —

On yedi yaşında bir kızdım. Güzelim. Benim için her taraf aydınlık ve sendi. Bir paşazade olan babamın itibarı ve serveti yerindeydi. O yaşı kadar en küçük bir hayat sıkıntısı görmemişim.

Kolaj tahsilini çok başarılı olarak bitirmiş ve köşkümüzde, semtin kızlarının arkadaşlığı ile yaşamağa başlamışım. Köşklere birisinde toplanıyor, çalıp söylüyor, spor yapıyor veya gezmelere çıkıyorduk.

Bu kızlardan birisinin akrabası olan Cemille tanışmışım. Bana sıkı bir şekilde flört yapıyor, etrafında dolaşıyor ve gözümün girmek için uğraşıyordu.

Hukuk tahsili yapmıştı. Avukat olmak için stajını ikmal etmek üzereydi. Güzel birerkek olduğu için yavaş yavaş bende de ona karşı bir muhabbet belirmeğe başladı ve nihayet onun ateşli sevgisine ben de temkinli bir halde mukabeleye başladım.

Beni ailesi de takdir ediyor ve bana açıktan açığa evlenme tekliflerini yapıyor, babamı ikna etmeğe çalışıyorlardı.

Ağzından söz aldılar. Babama müracaat ettiler. Onların şiddetli arzularıyla bir nişan yapıldı ve Cemil evimize de gidip gelmeğe başladı. Evlenmemize muhakkak nazarile bakılıyordu. Hatta babam bir nişanlı olduğu halde, Cemille istikbalden konuşuyor, ona bağlanıyor ve bir erkek evlat gibi seviyordu.

Güzel bir kız olduğum ve nişanlılığımıza rağmen pesimde birçok genç bulunduğu için Cemil beni kendisine bağlamak istiyordu. Adada bir düğün felâketime sebep oldu. Her iki ailenin de yakından tanıdığı bir çift evleniyordu. Beni Cemilin ailesi aldı. Babama teminat vererek Adaya götürdüler.

Bütün suçum ilk defa içki içmek oldu. Etrafımda pervane gibi dolaşan nişanlımın bana bir tuzak hazırladığını aklıma bile getirmedim. Her kızın içtiği kadar ben de içtim. Bir parçacık bol. Fakat benim içtiğim bu bol, herkesin içtiğinden farklı bir şeymiş. Başım da bir ağırlık, dizlerimde bir halsizlik belirdi. Hava almak bahanesiyle köşkün üst katındaki balkona çıktım. Cemil yanımdaydı. Yavaş yavaş bütün seslerin ve manzaranın silindiğini biliyorum. İşte o kadar. Gözlerimi açtığım zaman sabahı ve ben yalnızca bir yatakta yatıyordum. Misafirlerden bir iki kız da uyuyorlardı.

Tamamiyle halsizdim. Kendimde hissettiğim başkaldığı hep soğuk algınlığına veriyordum. Başımındaki ağrı beni akşama kadar yatırdı. Sonra, hep birlikte köşke döndük.

Cemil, bir hafta kadar görünmedi. Babam bile bu hareketi fark etmiş, sebebini bana soruyordu. Ona «Bana ilaçlı bir içki içirerek kendimden geçirdi, hakkımdan geldi. Utanıyor da onun için» diyemezdim.

Hattâ kendisine eskisi gibi bahçede, evde ve onların evlerinde refakat ettiğim zaman da bunu söy-

lemedim. Yüzüne vurmadım.

İşte bu sırada bir felâket daha ortaya çıktı. Babam müthiş bir para kaybına uğradı. Tekatüt olunca işi ticarete dökmüştü. Sermayesinin hemen hepsini yatırdığı bir mal Karadenizin sularına gömüldü. Artık elinde bir tekaüt maaşı ve bir de köşk kalmıştı.

İki yüz bin liralık adam şimdi bir fakir sayılıyordu. Ahçılar, emektar hizmetçiler tasfiye edildi. Ufak, tefek borçlar için kıymetli eşya satıldı. Ve Cemil de bunun üzerine parmağındaki yüzüğü çıkartarak:

— «Zaten benim zorumla bir nişan yapılmıştı, dedi. Geçen müddet içinde nazdan ve istignadın başka bir şey görmedim. Allah kızınıza hayırlı kısmet versin!»

Bir hafta sonra da Cemillerin köşkünde genç bir kızla benim nişanlıma nişan töreni yapılyordu.

On yedi yaşında bir kızdım.

Artık her şeyi anlamışım. Müthiş bir yeisle bu nişana gittim ve oracıkta bana ayrılığın sebebini soran kızın annesine haykırarak şöyle bir cevap verdim:

— Sebep babamın bütün parasının mahvolmasıdır. Fakir bir kıyım. Halbuki Düriye zengin bir kız. Muhteris olan Cemil'e para lazım. Kızınıza saadetler dilerim. Fakat babası dikkat edip te birden fakir düşmeğe kalkmasın. Çünkü belki Cemil bana yaptığı gibi ona da ilaçlı bir içki içirerek hakkından gelip benim gibi gebe bırakır da bir başka zengin kız arar.

Bu söz herkesi şaşırttı. Ortalık karmakarışık oldu. Cemil:

— İftira, diye haykırdı. Kendi kibri yüzünden ayrıldık. Kışkırdığı için böyle söylüyor.

Buna herkes inanabilirdi. Fakat Allah bana acıdı. Cemilin kambur, zavallı bir ablası vardı. Sakatlığı yüzünden evlenememişti. Beni hiç sevmeydi. Belki de yeni nişanlıyı kışkırdığı için, ona bir darbe vurmak için haykırdı:

— Cemil, neye inkâr ediyorsun. Nevinin bol kâsesine koymak için bana afyonu veren sen değil misin? Allahtan korkmaz.

Ne nişan kaldı, ne davetli. O gün için iş yüzüstü kaldı. Fakat

daha sonra, aynı kızla nişanlanan Cemil karnıma günahını bırakıp çekilmiş bulunuyordu.

Benim için cehennem hayatı başlamıştı. Gebelik beni aynı zamanda hasta ediyordu. Altıncı ayın sonuna doğruydum. Yattım. Babam bir doktor getirmiş. Bütün saklamalarına rağmen bu adam anlamış. Doktor gittikten sonra babam bir canavar gibi yanıma geldi ve:

— Evimden defol orospu, dedi. Birkaç yıllık aile namusunu lekelleyen senin gibi bir kariyi evimde istemem. Yıkıl.

Hasta hasta kovuldu. Nereye gideyim, kime iltica edeyim. İlk işim bahçedeki kuyunun başına gitmek oldu. Babam pencereden haykırdı:

— Pis vücudunla kuyumu telvis etme namussuz karı. Başka yerde geber.

Yürüdüm. Karnımdaki günah mahsulü ile, ağlayarak, inliyerek ta Üsküdar'a kadar yürüdüm. Karşıma tasfiye edilen hizmetçilerden bir Arap çıktı. İyice ihtiyar olan bu zavallı değneğini kakarak bir kapı yoldaşını ziyarete gelmiş. Bana analık eden bu kadına dört elle sarıldım. Unkapanına, onun evine gittim. Bir evin alt katında oturuyordu. Kocasını ölünce tekrar bize gelmişti. Yer odasında ona işi anlattım. Zavallı arap:

— Kızım, dedi. Allah büyüktür. Bunu düşün. O bildiği gibi yap. Hikmetinden sual olunmaz. Hem kendini, hem de karnındaki canı öldürmeğe hakkın yok. İşte o zaman Allah seni affetmez. Küçük beyden son aldığım (Babama küçük bey derdi) paralar duruyor kiracılardan da para alıyorum. Geçinir gideriz. Düşmez, kalkmaz bir Allah.

İşte ben orada asıl adımla bırakarak Samiye adımı kullanmağa başladım ve tamamiyle bedbaht bir şekilde günlerce acılar çekerek çocuğumu dünyaya getirdim. Sözde ben bir askerle evliydim ve kocam uzaklardaydı. Komşular bu yalanı tahkike lüzum görmediler. Zaten fakir insanlardı.

Para yoktu. Ortalık gittikçe pa-

halılaşıyordu. Kademhayır kalfanın üst katındaki iki odadan aldığı para ancak evin vergisini karşılıyor ve bize bir parça ekmeğin temin ediyordu.

İşte bu yüzden fakir tabakaya dikiş dikmeğe başladım. Sabahlara kadar çalışarak diktiğim bir elbise bize ancak bir haftalık yiyecek parası temin ediyordu. Bir gün, bir zabıt ailesi, bayram üstü, elbise diktirecek kimse bulamamış ve beni çağırtmıştı. Bu elbiseyi diktirecek yetiştirdim. Ahbabları dikişimi pek beğenmişler. Böylece daha rahat geçinecek müşteriler buldum. Hatta taksitle bir de makine tedarik ettim.

Aylar geçiyor, çocuğum büyüyordu. Bir oğlandı. Ona annemin babasının adını koymuştum. Uslu, ağır başlı bir çocuktur. Bu gayrimişru çocuğu seviyordum. Onun bir gülümseyişi bana neşe veriyordu. Hasta olduğu zaman kendimden geçer, gözümü yüzüne dikerek sabahlara kadar ağlardım.

Düşe kalka büyüyordu işte. Nihayet altı yaşını bitirdi. Ona önlük diktim. Çanta aldım. Defterini, alfabesini, kalemlerini hazırladım ve mekteplerin açılacağı günlerde semtin mektebine gittim. Çocuklarını elinden tutarak gelmiş yüzlerce kadın vardı. Çocuklar civıldaşıyor, kayıtlar yapılyordu.

Sıra bize geldiği zaman başmualimin yanına girdim. Elini uzattı ve nüfus kâğıdını istedi. Kıp-kırmızı oldum. Nüfus kâğıdını çıkaramadığımı, babasının ölmüş bulunduğunu söyledim. Başmualim zayıflardan nüfus kâğıdı olsun çıkartmayınca çocuğu mektebe alamıyacağını söyledi.

Hıçkırarak soğaka çıktım. Zavallı çocuk bana niçin mektebe gitmediğini soruyordu. Onun masum bakışları karşısında eriyordum. Yüreğim parçalanıyordu.

Babası olacak vicdansız bu sırada karısından ihanet görmüş ve ayrılmıştı. Doğru yazıhanesine gittim. Elinden tuttuğum çocuğa:

— Git, beybabanın elini öp, dedim.

Fakat o adam üzerine bir canavar geliyormuş gibi yerinden fırladı. Çocuk korkmuş ağlamağa başlamıştı. Aramızda şu konuşma geçti.

— «Hanım ben seni tanı mıyorum, çık dışarıya.»

— «Benim senden istediğim bu zavallı yavrucağı tanımandır. Onu mektebe almıyorlar. Babası olduğunu kabul et. Bu zavallıyı ebedi bir hicaba mahkûm etme.»

— «Ben elin piçine baba olamam, çıkın dışarıya.»

Yavrum zavallı çocuğum oracıkta sanki bir büyük adam kesilmişti.

— «Anne, dedi. Ben bu babayı istemem. Gidelim buradan.»

O hainin yüzüne bütün nefretimle, bütün yesimle baktım. Çocuğumun arzusuna uydum ve harap bir halde ayrıldım.

Ana oğul, gözlerimiz yaşlı, gö-nüllerimiz mahzun eve döndük. Onu teselli için kendi acılarımı u-nuttum. İşte bunlar yetismiyormuş gibi ihtiyar dadı ölüverdi. Hükümet evine ve birkaç parça eşyasına el koydu. Ben bir öğle vakti, elinden tuttuğum çocuğumla aç ve sokakta kaldım. Tahsilim müsaitti. Fakat bu yavrucağı kime bırakıp ta memuriyet arıyacaktım. Bir hizmetçi ve iş bulma idarehanesine gittim. Osrada içerde genççe bir kadın vardı. Zengin olduğu belli idi. Konuştuğu adam beni kapının dışında görünce:

«Durunuz bakalım, dedi. Belki bu gelen bir hizmetçilik arıyor.»

Genç kadın ondan önce döndü. Bana baktı ve telaşla yanıma sokuldu:

(Arkası 14. sayfada)

BU BEKLENMEDİ. KARŞILAMA KARŞISINDA
ARAPLAR KENDİLERİNİ DENİZE ATTILAR

İMDAT

İMDAT.

SOPAYLA ARKADAŞLARININ
KAFASINA VURAN ARAP YAL.
NIZ KALINCA. YUKARI GEL
KAPTAN AZ KALSIN
BENİ DE TE
MİZLİYECƏKTİN

LOSTROMO.. KIRK
YILDA BİR İŞE YARA
DIN..

LOSTROMO BERABER ASIDI.
Ğİ ARAP ELBİSELERİ SAYE-
SİNDE SUİKASTÇİLERE KARİŞ-
MIŞTI.

FİLİKAYI
GÜVERTE
YE ALA-
LIM MI?

NE YAPALIM
ONU? BIRAK RÜZ-
GARLA KİYİYE DÖNSÜN

ATMACA REİS

BU SIRADA
ATMACA REİS
İLE ARKADAŞ
LARI SAHİLE
VARMİŞLAR.
DI..

İŞTE
GEMİNİZ
BANDINDA
BİZİ BEK-
LİYOR-
DUR

BİZİ GÖRÜP ALABİL-
MELERİ İÇİN GÜNÜN
AĞARMAŞINI BEK-
LİYECEĞİZ.

REİS..
BİZE DOĞ-
RU GELEN
BİR KA-
YIK VAR.

O HALDE
TETİKTE
OLALIM.
GALİBA BU
RADA SEFER
BERLİK YA-
PILMIŞ.

AMA
İÇİNDE
KİMSE
YOK

GALİBA ÖYLE.. BEL-
KİDE BİRDEN ÜZERİ-
MİZE ATILMAK
İÇİN SINMIŞ
LERDİR.

YAP-
SIN KÜREK-
LERE

YAZIK BU
ATLARI BURA
DA BIRAKA-
CAĞIZ..

KAYIĞI BOŞ BULUN-
CA İÇERİ ATLA-
DILAR.

ANLADIM.
HİRSİZLAR
DAN HİSSE
KAPTIN

HAYDI
ÇEKİN.. BİR AN
EWEL GEMİDE
OLALIM

ASIL İŞ GEMİYE
YAKLAŞMAKTA..

YİNE GELİYOR-
LAR.. ÇEVİRİN
TOPLARI ÜZER-
LERİNE..

DENİZDE
BİR ŞEY
VAR.

BİRKAÇ DAKİKA
SONRA TOPLAR
GÜRLEMEĞE
BAŞLADI.

ÇILDIRMİŞ
BUNLAR. BİZİ
GEBER-
TECEKLER

ÇABUK BİR FENER
YARIP KENDİMİZİ
TANI TALIM

FENERCİLİK BANA DÜŞTÜ.
BARI BU TEDBİRİ-
MİZ BİR İŞE
YARASA..

ARKASI VAR.

Randevu

Yazan: F. Demiray

Vildan Hanım, kendisine, bir ahbabı tarafından takdim edilen genç adama bir defa bakarak kararını verdi:

— Cazip delikanlı, fakat biraz fazla tutuk.

Kendisini ağır satan, azıcık hopyaca, fakat belli başlı bir hovardalığı tesbit edilememiş bir kadındı. Sarışınların en güzellerinden birisiydi. Belli başlı sosyete hareketlerinde, büyük balolarda, mutlaka görünür ve fevkalâde şıklığı ile göze çarpar, pek çok kadına dudak ısırtırdı.

Sırnaşık, mimlenmiş erkeklerden pek bıkmıştı. Bu yüzden delikanlıya daha fazla dikkatle bakıyordu. Galiba kazancı çok az bir gençti. Baloda da öyle acemi duruyordu ki...

Ahhbabı onun kulağına fısılamıştı.

— Ne zamandır sizi görmek istiyormuş. Galiba tutkunlarınızdan.

Dansederken delikanlı terliyordu. Yüzü kıpkırmızıydı. Kadını tutmağa korkuyor ve onun cazip havası içinde sanki eriyordu.

Daha sonra, bir gün, ona sokakta rasladı. Selâmlaştılar. Delikanlı gözlerinin içine baktı. Bir şeyler söyleyecek gibiydi. Fakat cesaret edemedi.

Vildan Hanım apartımına dönerken gülümsüyordu:

— Hani insan dile düşerse böylelikle düşmeli. Tam formunda bir delikanlı. Bunu nereden tanıyor, ne zamandır takip ediyor, ne bileyim!

Üçüncü defa sabah gezmesini yapmak için caddeye çıkıp, Taksime doğru yürürken ona rasladı. Cesaret vermek için:

— Oooo, siz misiniz Enis Bey. Ne var ne yok? dedi.

Delikanlı ezilip büzülürken o serbestçe konuşuyordu:

— Bir yere yetişecek değilseniz

bana arkadaş olun. Ben ekseri, sabahları, apartımandan Taksime kadar yürürüm. Aşağı yukarı hep bu saatlerde. Nerede oturuyorsunuz siz?

— Karşı tarafta Hanımefendi.

— Orası da bir âlemdir. Biz iki sene kadar Fatihte, Kızıtaşında oturduk. O muhiti severim. Sonra kocam bu apartımanı yaptırdı. Niçin konuşmuyorsunuz?

— Rahatsız etmekten çekiniyorum efendim.

— Canım, azıcık geniş oluverin. Eğer bana yük olursanız söylerim. Darılmaca yok. Hava ne güzel değil mi?

— Evet efendim.

Birkaç tanıdıkla selâmlaşan ve bir erkeğe elini öptüren Vildan Hanım yine yalnız kalınca içinden:

— Enis, bir âşık için ne güzel isim, diyordu.

Sonra da sordu:

— Siz hep böyle sıkılgan mısınız?

— Bilmem ki efendim. Fazla

heyecan içindeyim de...

Ve dili dolaşarak ilâve etti:

— Bir istirhamda bulunmak istiyorum. Bilmem ki...

— Rica mı? Oooo, biraz acele etmiyor musunuz? Rica... Benim gibi bir kadından. Peki amma...

Delikanlıya baktı ve gülümsedi:

— Rica öyle mi? Peki söyleyin...

— Hanımefendi. Bir gezinti saatinizde sizi meşgul etmek, bir parazit gibi... Fakat bu hayatı bir mecburiyettir. Tasavvur edemezsiniz ne kadar ıstırap çekiyorum.

Emin olunuz ne zamandır uyuduğum yok.

Vildan Hanım içinden «Tamam» diye düşündükten sonra:

— Tuhaf, dedi. Beni pekaz tanıyorsunuz.

— Evet efendim, fakat sizi şahsen görmeden önce de ne necip ve asil bir kalbe malik olduğumuzu duymuş, isminizin ve şöhretinizin muhitte yaptığı tesir beni yolunuza atmıştı.

— Güzel hikâye. Bana bakınız.

Yarın hava nasıl olacak?

— Yarın mı? Hava mı?

— Evet

— Bilmem ki, herhalde bugünkü gibi güzel olacak.

— Şimdi benim dönüş saatim. Yarın Büyükkadadaki köşkü dolaşmağa gideceğim. Öğleden sonra kalkacak ilk vapurda bulunun. Bana yol arkadaşlığı etmiş olur-

sunuz. Sonra, eğer düşüncelerinizden vazgeçmemişseniz sizi biraz olsun dinlerim.

Hayatta sevgiden, rahattan, eğlenceden başka bir şey var mıydı? Vildan Hanım bunu ne bilsin. Bu yeni genç, bu saf âşık ona hasreti-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

GENÇ SİYAHİYİ DÖV-
NİN DAK OLDUĞUNU
FREDDİ GÖRDÜ.

38

MACERA PEŞİNDE

FREDDİ DAK'IA HADDİNİ BİLDİR-
MEK İSTEDİ. FAKAT DAK'IN
HER ZAMAN PEŞİNDE GEZDİRDİ.
Gİ YARDIMCILARI FREDDİNİN
ÜZERİNE KULLANDILAR.

FAKAT BU, FREDDİNİN
DAK'IN SÜRATİNİN ORTA-
YERİNE BİR YUMRUK İNDİR-
MESİNE MÂNİ OLAMADI.

FREDDİ GENESİ-
Nİ UĞUŞTURARAK
UZAKLAŞIRKEN
FREDDİ DAYAK
YIYORDU.

HELE GERİDEN
YURULAN SON
DARBE
OĞLANI
YERE
SERDİ

GENÇ SİYAHİ, RULİ
FREDDİNİN KARGA-
TULUMBA EDİLE-
REK GÖTÜRÜLDÜ.
GÜNÜ BÜYÜK ÜZÜN-
TÜYLE GÖRDÜ

FREDDİYE, YARDIM
ETMEK İSTİYOR
FAKAT NE YAPA-
CAĞINI BİLEMİYOR-
DU.

TONİ ENDİŞELİYDİ. FREDDİNİN
ORTADA OLMAYI-
SINDAN ŞÜPHELENİ-
YORDU.
FREDDİ
NEREDE

209

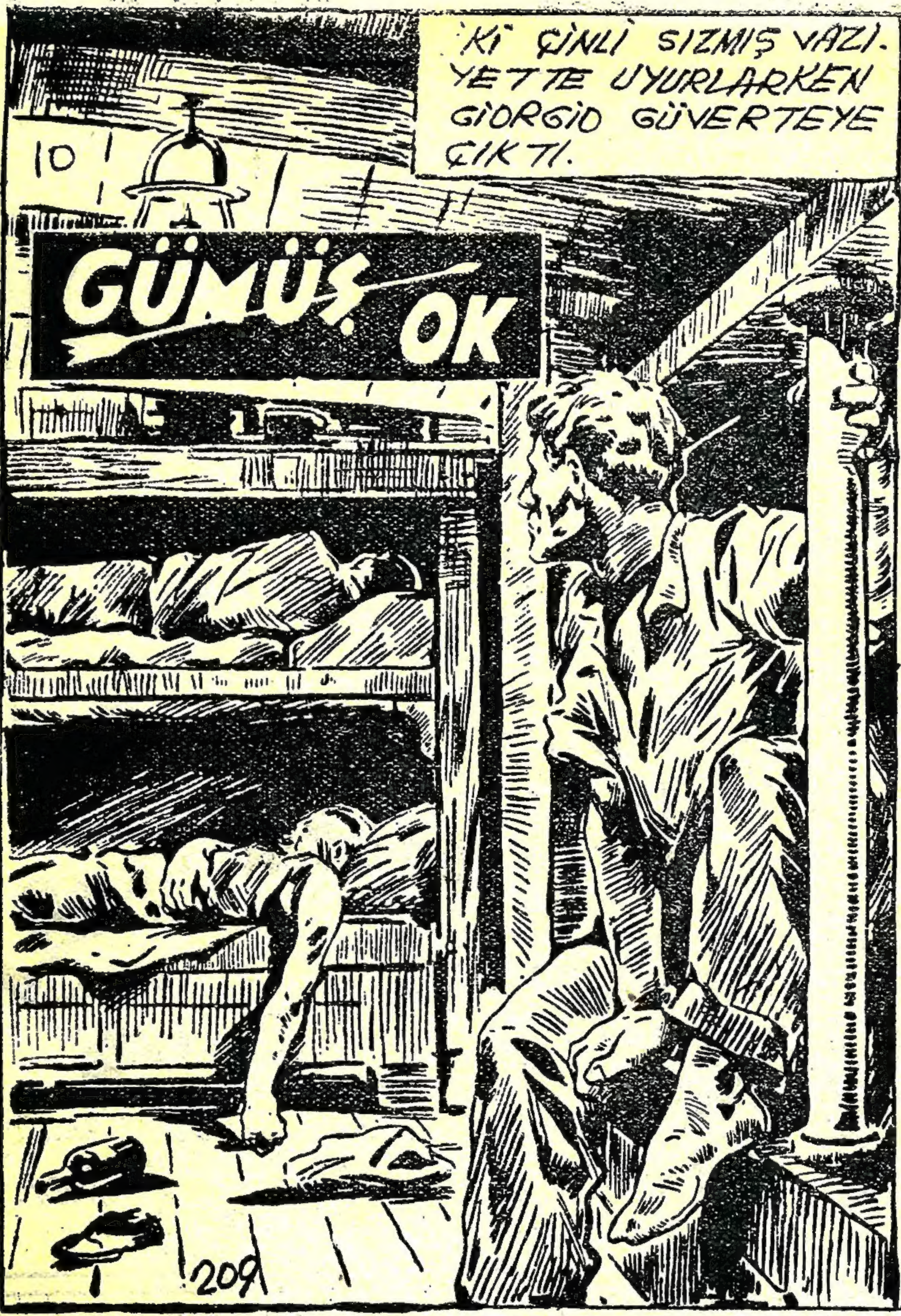

BİLMEM.. DAKI GÖZ-
LEMEK
İSTİYOR-
DU.

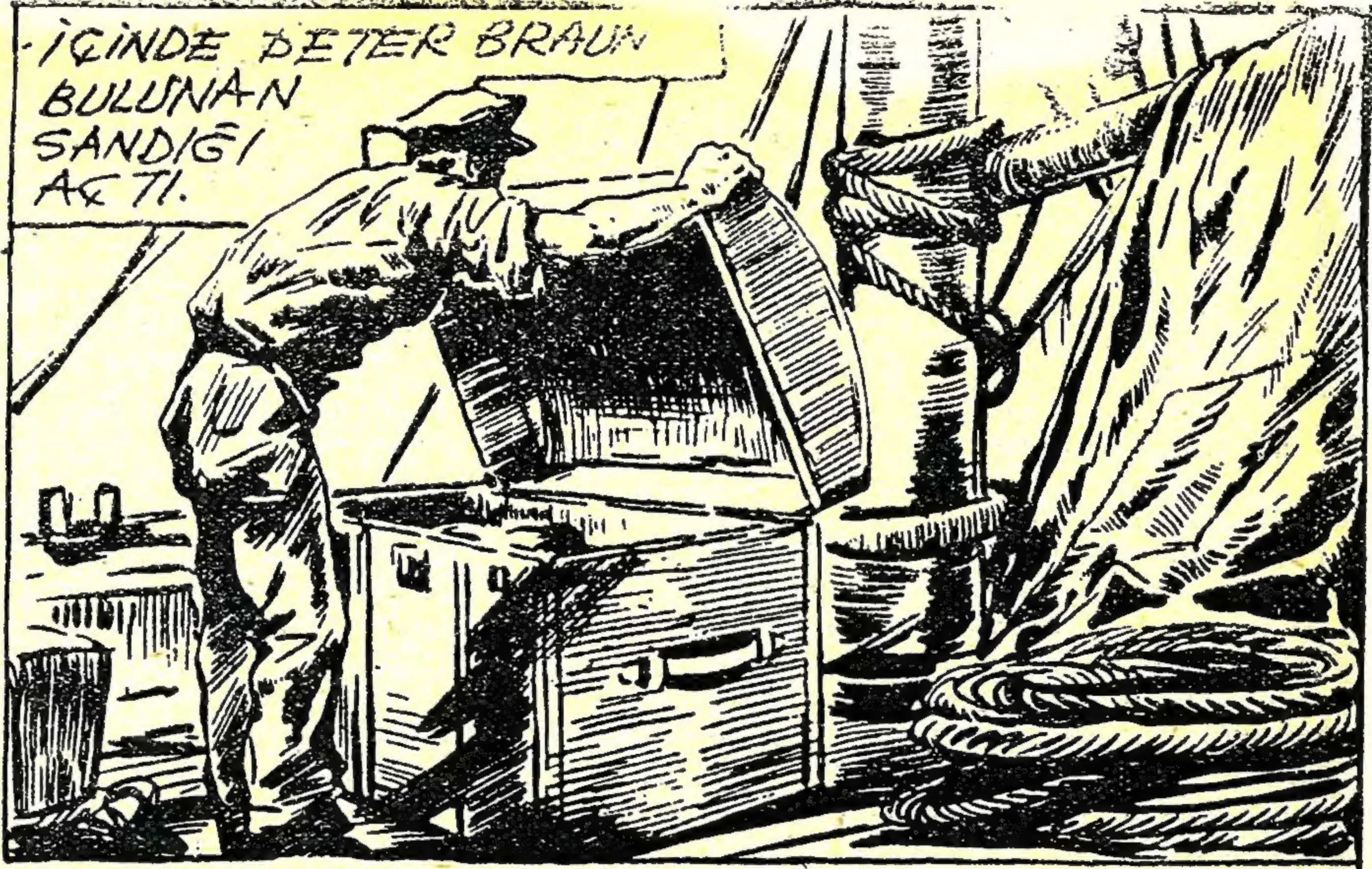
RULİ NE YAPA-
CAĞINI BİLE-
MEDEN
DAKIN
PEŞİN-
DEN
GİTTİ

ARKASI VAR

Kİ ÇİNLİ SIZMIŞ VAZİ.
YETTE UYURLARKEN
GİORGİO GÜVERTEYE
ÇIKTI.

İÇİNDE PETER BRAUN
BULUNAN
SANDIĞI
AÇTI.

AMONYAK KOKLATTI VE ADAMI
AYILTTI.

ni çektiği bir kuvvetli sevginin bütün heyecan safhalarını yaşatabilirdi.

Vapurda buluştukları zamanından çok daha heyecanlıydı. Güvertede, baş tarafta oturdular. Çamların arasındaki köşke yürüyerek gittiler.

Köşkte bahçıvan ve karısı vardı. Hanımefendi onlardan izahat aldıktan sonra yukarıya çıktı. Her taraf kurulu düzen duruyor. Sanki içinde kalabalık bir aile yaşıyor. Vildan Hanım:

— Size bir kokteyl yapayım mı? dedi.

Büfede şişelerle, kristal sürahilerle uğraştı ve lâtif bir hareketle genç adama dolu bir bardak uzattı. Sonra bir daha içirdi ve onun yanına, geniş, yumuşak divana yaslanırken:

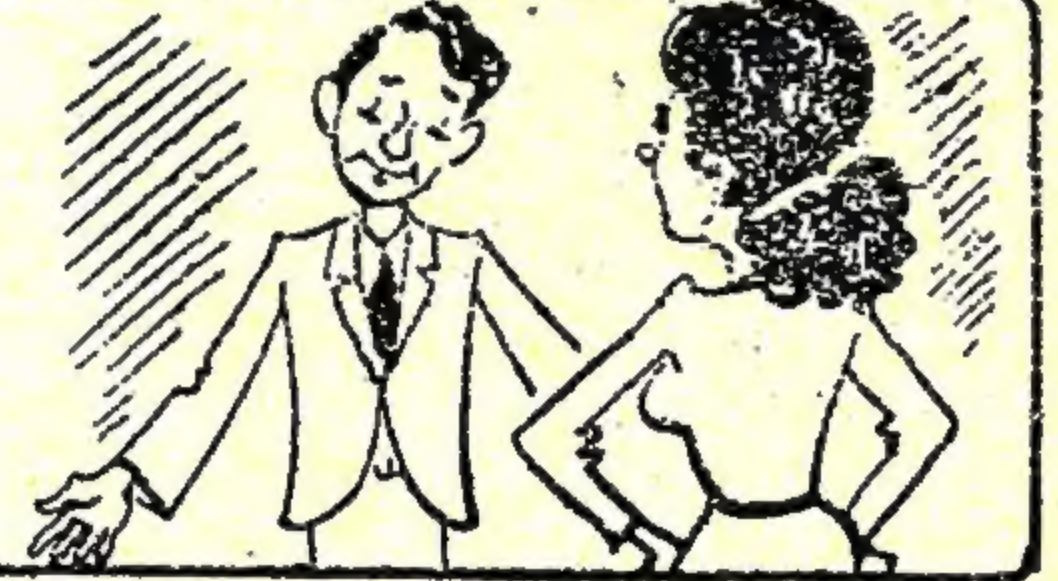
— Enis, dedi. Neydi o rica? Anlat bakayım yavrum!

Enis, yüzü kıpkırmızı, başı önde, ellerini oğuşturarak konuşmaya başladı:

— Hanımefendi, zevciniz beyefendinin ticarethanesinde olmazsa bile, bir ahababının nezdinde, bendenize bir iş bulunması için, tavassutunuzu istirham edecektim de...

Don Juan

Bartolo Brandi, pek öyle güzel bir adam değildi. Buna rağmen, kadınlara kendini sevdirmesini bilirdi. Genç kız ve kadınların, onun etrafında pervane gibi döndükleri görülen vakıalardandı.

Bir gün, bir çok Don Juan'ların başına, geldiği gibi, Bartolo Brandi de evlendi. Bir hayli milyonları olan kabasına geldiği gibi, Bartolo Brandi de üzerinde cem etmiş sehhar bir dilberdi.

Balayından dönünce, Mirella - Bartolo'nun karısı - kocasını karşısına aldı ve uzun zamandan beri içinde sakladığı derdini döktü:

— Sevgilim seni ne kadar derin bir aşkla sevdiğimi biliyorsun... Seni herkesten hattâ tavuklardan daha kıskanıyorum. Senin kadınları nasıl teshir ettiğini de biliyorum. Görüyorsun, bak artık evlenip mes'ut bir yuva kurduk. Bu yuvanın ilelebet böyle kalmasını istersen, sen de artık değişmeli, evine bağlı bambaşka bir erkek olmalısın. Şimdi, artık tabiatını değiştirip, akıllı, uslu bambaşka bir erkek olacağına yemin edeceksin.

Bartolo Brandi, tereddüt etmeden karısının istediği yemini etti. Fakat Bartolo, delişmen balerine tanışıp da kolaylıkla onun mahremiyetine karı-

sınca yeminini de, şeref sözünü de hep unutmuştu.

Mirella, bu durumdan haber alınca, hemen kocasının yakasına yapıştı:

— Yazıklar olsun sana, dedi. Bana, bambaşka oir adam olacağına da ir şerefün üzerine yemin etmiştin. Halbuki...

Bartolo derhal karısının sözünü kesti:

— Yeminimi tutarak bambaşka bir adam oldum. Oldum ama... ne yapayım karıcığım, kadınlar bu bambaşka adamın da hoşuna gidiyorsa kabahat benim midir?...

BİR KADIN VURULDU

(11. sayfadan devam)

«Affedersiniz, yanlışlık yapmıyayım, siz hizmetçilik filân mı arıyorsunuz veya size hizmetçi mi lâzım?»

«İş arıyorum efendim...»

«Fakat siz hiç çalışmamışa benziyorsunuz. Bir aile kadınısınız.»

«Mecbur oldum, çalışacağım.»

«Size bir teklifim var. Yaşlı ve tek başına bir kadına hizmet eder misiniz? Hem can yoldaşı olacak, hem de evi çekip çevireceksiniz.»

«Çocuğum var.»

«Pek güzel bir oğlan, maşallah. Annem küçükleri sever. Bakınız, size altmış lira aylık verirler. Yer, içersiniz. Ayrı bir odanız olur. Annem nihayet uysal bir kadındır.»

«Altmış lira diyorsunuz!»

«Canım seksen olsun. Fakat size emanet edeceğim annemi yüzüstü bırakıp gitmeyiniz. Köskoca köşk. Rahat edersiniz.»

Tecrübe edeceğimi söyledim. Yolda, memnun kalırlarsa aylığımı yüze çıkartacağını bildirdi. Acıbademde bir köşke gittik. Büyük bir bahçe içinde üç katlı bir bina Romatizmalı, altmışını aşkın bir kadın, Münire Hanımın annesi, Ziba Hanım, kızından ayrıldığı o sırada bana fazla dikkat etmedi. Hemen o akşam genç kadın kocasının yanına, Hataya hareket etti.

Ertesi sabah annesi uyanır uyanmaz beni görünce büyük bir hayrete düştü ve kimin nesi olduğunu, iyi bir aile kızı olduğumu her halimle anlattığım halde niçin bir memur filân olmadığımı sordu. (Arkası var)

GÖRMÜŞ OLSA

Fransız devlet adamlarından Robert Schuman ile, Rusya'nın Fransa büyük elçisi Parlov konuşuyorlardı. Mr. Schuman:

— Stalin'in, Sibirya'daki kampları hiç görmemiş olduğunu söylüyorlar, ne dersiniz?

Parlov şu cevabı verdi:

— Tabii görmemiştir; görmüş olsa oraya kimseyi gönderir mi?

OLMAZ

Genç rahip vaazını bitirmişti. Kilisenin kapısında, cemaatin bir bir ellerini sıkıyor ve onlarla vedalaşıyordu. Derken aralarında yabancı bir kızın da bulunduğunu farketti. Kızın elini sıkarken,

— «Sizi aramızda gördüğüm-den dolayı çok mes'udum,» dedi. «Bana isminizi ve adresinizi verebilir misiniz?»

Genç kadın, «Maalesef,» diye cevap verdi. «Siz de araya girerseniz sevgilim kızar!»

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No. 36 - İstanbul

450NE Yıllık 150 sayı 12 lira

6 aylık 75 sayı 6 lira

Sahibi: İHSAN DEMİRAY

Yayıncı: İhsan Demiray

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BAŞIMEVİ

RİTA SINIRLENDİ. DİREKTÖRÜ İTTİ.

AY!

BIRAKIN BENİ.. ŞUNA
LÂYİK OLDUĞU DERSİ
VEREYİM!

RİTA ÇILDIR
DİN Mİ SEN?

DİREKTÖR YERE DÜŞERKEN
DEWAR SAHNEYİ MOTORA
BAĞLIYAN TELLERİ
KOPARIR.

TELLER KISA
DEVRE YAPAR. VE YERDEN
BİR ALEV FİŞKİRİR.

ALLAHIM..

SUZAN!

İMDAT!

YERDEN YÜK.
SELEN ALEV SUZA-
NIN ETEKLERİNİ TU-
TUŞTURDU. ZAVALLIK
DELİ GİBİ KOŞMAĞA BAŞLADI.

KOŞMA
SUZAN
DUR..

İTFAİYİYİ ÇAĞIRIN..
YANIYORUM İMDAT!

LEON BİR SIGRA-
YIŞTA SUZANIN ÜTERİ-
NE ATILDI. VE YERDE ONUNLA
BİRLİKTE YUVARLANMAYA BAŞLADI.

CESARET.. BİR ŞEY DEĞİL..
ZAMANINDA YETİŞTİM..
BAK KUR TULBUN İSTE.

SUZAN
BAYILDI..

YARDIMI EDİN BANA
BU KIZ BAYILDI.

AĞILIN..
AĞILIN..

ARKASIVAR

BİNBİR ROMAN

JAN, LARRİNİN YANINDAKİNİN FRANKIN KARISI OLDUĞUNU BİLMİYORDU.

YÜZBAŞI FRANK POWEL NE ÄLEMEDE?

MAALESEF. SİZİ-
RE ÖMÜR..

ÖLDÜ HA?! HALBUKİ BEN ONU NE KADAR ÇOK SEVİYORDUM. İTİMAĞINI KÖTÜYE KULLANDIĞI HALDE.. NE İYİ İNSANDI. NEYSE BU BAHŞI KAPAYALMI.

3 1/2

UNUTUYORDUM AZ KALSIN.. BEN NİŞANLANDIM. YAKINDA EVLENECEĞİM. SENİ GÖRDÜĞÜME ÇOK MEMNUN OLDUM.

MES'UT OL. MANİ TEMEN-
Nİ EDERİM
PALMER

JAN AYRILDI.

AFFET JORJİNA.. BU KONUSMAYI DUY. MAMANI İSTERDİM.

ZİYANİ YOK LARRİ.. BEN FRANKIN USLU DURACAĞINI ZATEN HİÇ TAHMİN ET-
MİYORDUM.

JORJİNA BU BANA NEYE MAL OLURSA OLSUN SANA HAKİKATİ OLDUĞU GİBİ SÖY-
LİYECEĞİM.. EVET FRANK ARKADA-
ŞINDI.. FAKAT KADINLARLA OLAN MÜ-
NASEBETLERİ UFAK TEFEK KIRIŞ-
TIRMALARDAN İLERİYDİ

NE DEMEK İSTİ-
YORSUN LARRİ..

JORJİNA PERİŞAN BİR VAZİYET-
TE LARRİNİN YANINDAN UZAKLAŞ-
TI.

LARRİ.. NE OLUR BENİ YAL-
NIZ BIRAK.. YALNIZ KALMAK İH TİYACINDAYIM.

BUNU BENDEN OLMAŞA GÜ-
NÜN BİRİNDE ÖĞRENECEK-
TİN.. FRANK HİÇBİR ZAMAN
LAYIK BİR KOÇA OLAMADI
JORJİNA.

BİLİRSİN Kİ YALAN SÖYLE. MEM. SANA BUNU İSTEDİ-
ĞİN ZAMAN İSPATA HAZIRIM. BU YALNIZ BİRİSİ.. ÖTEKİLE-
RİNİ TEKER ANLATMAKTAN HİÇAP DUYARIM.

EVLENDİ Mİ?
DELI MİSİN.
AYOL.. HANI
BİRİÇİK BİR
TEK KARICIĞI
BENDİMİ?

FRANK, DÜŞTÜĞÜMÜZ
ADADA BİR VAHŞİ KIZ
İLE EVLENDİ.

ARKASI
VAR